SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Рік 118, ЧИСЛО 49, П'ЯТНИЦЯ, 9 ГРУДНЯ 2011 РОКУ 1893 Vol. 118, No. 49, FRIDAY, DECEMBER 9, 2011 $1.00

Пам'ятаймо про Україну!

Фордгам відзначив Патріярха Святослава почесним докторатом

Президент Фордгемського Університету Джозеф МакШейн (ліворуч) вручає посвідчення почесного доктора гуманітарних наук Верховному Архиєпископу Української Католицької Церкви Святославові (Шевчукові). Праворуч – голова Опікунської раду університету Джон Тоґріно.
Фото: Брюс Ґілберт

НЮ-ЙОРК. – Верховний Архиєпископ Української Греко-Католицької Церкви Святослав (Шевчук) 20 листопада отримав почесний ступінь доктора гуманітарних наук (Honoris Causa) Фордгамського Університету. Того ж дня в університетському храмі відбулося благословення архиєпископського герба Архиєпископа-емерита кардинала Любомира (Гузара). Молитву благословення герба прочитали Патріярх Святослав та Архиєпископ Ню-Йорку, президент Конференції католицьких єпископів США Тимоті Долан.

„Цей почесний докторат є нагородою не для мене, а для моєї Церкви мучеників, – сказав Патріярх УГКЦ на церемонії вручення докторату. – Це служіння я перейняв від моїх попередників і здійснюю як Глава Української Греко-Католицької Церкви. Я особисто досвідчував цю Церкву, коли її зневажали та принижували. Однак, незважаючи на все це, вона залишилася правдивою Церквою воскреслого Христа. Саме ця Церква послала мене до вас сьогодні, і саме для неї, за її християнську мудрість та інтелектуальне життя сьогодні відбувається це нагородження".

Вшанувати провідників УГКЦ також прийшли Архиєпископ Антоній з Української Православної Церкви США, президент Фордгамського університету о. Йозеф МакШейн, віце-президент Фордгамського університету з питань місії та служіння монсеньйор Джозеф Квін, о. Марко Ерей з Грецької Православної Церкви в Америці. Присутніми на святкуванні були владики Української Католицької Церкви в США – Митрополит Філядельфійський Стефан (Сорока), Єпарх Стемфордський Павло (Хомницький), Єпископ-емерит Стемфордський Василь (Лостен), ректор Українського Католицького

(Закінчення на стор. 4)

Представники трьох Церков звернулися до українців

КИЇВ. – Представники трьох українських Церков – Української Православної Церкви Київського патріярхату (УПЦ КП), Української Православної Церкви Московського патріярхату (УПЦ МП) та Української Греко-Католицької Церкви стурбовані суспільно-політичною ситуацією в Україні і закликають усіх людей доброї волі об'єднати зусилля та зформувати активну громадянську позицію щодо визначних найважливіших питань суспільного життя.

Про це йдеться в спільному повідомленні трьох Церков, оприлюдненому 1 грудня. Зокрема повідомляється, що у Києво-Могилянській академії цього ж дня, у 20-ту річницю референдуму, на якому український народ підтвердив проголошення незалежности України, Патріярх Київський і всієї Руси-України Філарет, Верховний Архиєпископ Києво-Галицький Української Греко-Католицької Церкви Святослав та Владика Іларій, Єпископ Макарівський, Вікарій Київської митрополії УПЦ МП зустрілися з представниками національної інтеліґенції України.

У зустрічі взяли участь правозахисники Семен Ґлузман, Архиєпископ Любомир (Гузар), Іван Дзюба, Мирослав Маринович, Мирослав Попович, Євген Сверстюк, Євген Скуратівський, Ігор Юхновський.

На зустрічі було оприлюднено спільне звернення трьох українських Церков щодо суспільно-політичної ситуації в Україні.

Учасники зустрічі переконані, що „лише у вільному діялозі нам може відкритися живе мислення, яке спонукатиме кожного до особистої відповідальности за ближнього, за свою громаду та свою країну".

Єрархи закликають не шукати причин у поверхневих обставинах, адже „головна причина негараздів ховається в нас самих, в духовній кризі, яка роз'їдає наше суспільство".

Тож у спільному зверненні три українські Церкви звертаються до українського народу: „Ми закликаємо всіх людей доброї волі, незалежно від релігійної, національної, політичної приналежности, розкрити духовний потенціял, даний Богом нашому народові, та утвердити в суспільстві принципи любови, справедливости й взаємодопомоги. Єднання суспільства навколо цих духовних ідеалів, громадська самоорганізація та взаємна підтримка – найкращий захист в умовах політичних та економічних криз. Особливо ж ми звертаємо свій заклик до тих, хто має авторитет і повагу людей, мудрість та життєвий досвід: об'єднаймо свої зусилля для служіння українському народові! Разом ми зможемо зформувати активну і плідну громадську позицію щодо визначних питань суспільного життя", – підкреслено у зверненні.

За підсумками зустрічі учасники вирішили до діялогу, здатного забезпечити оновлення суспільних взаємин, залучати представників національної інтеліґенції та широке коло людей доброї волі.

„Справді подолати різного роду кризи ми зможемо лише шляхом зміни суспільних і особистих першочерговостей", – переконані учасники зустрічі. Тому вони запланували спільно розробити і представити країні на початку 2012 року першочерговості суспільного розвитку, а також принципи соціяльної взаємодії в їх здійсненні.

УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Візита Президента України до Ізраїлю

ЄРУСАЛИМ. – 30 листопада – 1 грудня Президент України Віктор Янукович з офіційною державною візитою відвідав Ізраїль. 1 грудня відбулася офіційна церемонія його зустрічі з Президентом Ізраїлю Шимоном Перезом. Прозвучали Державні гимни України та Ізраїлю, глави держав обійшли стрій воїнів Почесної варти, відбулося представлення офіційних делеґацій. „Ми маємо динамічний та конструктивний політичний діялог, напрацьовано суттєву договірно-правову базу двосторонніх взаємин. Сьогодні впевнено можемо говорити про плідну співпрацю між двома країнами в торговельно-економічній та науково-технічній сферах, ефективну культурно-гуманітарну взаємодію", – сказав В. Янукович у вітальній промові під час офіційної церемонії. Ш. Перез висловив упевненість, що візита Президента України сприятиме поглибленню двосторонньої взаємодії між обома країнами. „Це буде співпраця наукова, технологічна, діяльність на благо наших народів", – підкреслив Ш. Перез. Президент В. Янукович також зустрівся з Прем'єр-міністром Ізраїлю Беніяміном Нетаняґу. Вітаючи Главу України, керівник Уряду Ізраїлю звернув увагу на „величезний внесок" України у створення та становлення сучасної ізраїльської держави. Вихідці з України й сьогодні допомагають розбудовувати Ізраїль, зазначив Б. Нетаняґу. В. Янукович та Б. Нетаняґу обговорили питання співробітництва України та Ізраїлю в торговельно-економічній, оборонній, безпековій та культурній сферах. Сторони також констатували суттєву активізацію туризму, покращення міжлюдських контактів після запровадження безвізового режиму між обома країнами. В Єрусалимі Президент України В.Янукович відвідав Меморіяльний комплекс Катастрофи і героїзму єврейського народу „Яд Вашем", і вшанував пам'ять Голокосту, поклавши квіти до пам'ятника загиблим у цій трагедії. (*„День"*)

Европарлямент визнав, що Україна може подавати заяву на членство в ЕС

СТРАСБУРҐ, Франція. – Европейський парлямент визнав Україну европейською країною, яка може подавати заяву на членство до Евросоюзу. Про це заявив представник України при ЕС Костянтин Єлісеєв, коментуючи ухвалену 1 грудня резолюцію щодо укладання Угоди про асоціяцію між Европейським союзом (ЕС) і Україною, у якій містяться рекомендації керівним інституціям ЕС щодо укладання Угоди про асоціяцію з Україною. У документі зазначено визнання европейських прагнень України відповідно до ст. 49 Угоди про ЕС за умови виконання усіх критеріїв, включаючи повагу до принципів демократії, прав людини, фундаментальних свобод та верховенства права. „Европарлямент підтвердив, що є рушійною силою у просуванні европейської ідеї. Цією резолюцією Европарлямент визнав Україну европейською країною, яка може подавати заяву на членство. Европарлямент просунув Україну вперед на шляху европейської інтеґрації", – наголосив український дипломат. За його словами, надалі задля цього ключовим механізмом є якнайшвидше парафування, підписання та ратифікація Угоди про асоціяцію між Україною та ЕС. Посол наголосив, що Угода про асоціяцію є дорожньою картою для України у процесі поступового виправлення суперечностей у внутрішньополітичному житті, а для ЕС – виведення взаємин з третьою країною на безпрецедентний рівень. К. Єлісеєв висловив сподівання, що зустріч „Україна-ЕС", яка відбудеться 19 грудня у Києві, також принесе вагомі результати для двох сторін. (*„Укрінформ"*)

Держава не підтримала створення інституту книжки

КИЇВ. – Міністерство економіки відхилило проект програми розвитку книговидання в Україні і популяризації читання. Про це 1 грудня повідомив президент Української асоціяції видавців та книгорозповсюджувачів Олександер Афонін. „Проєкт ми підготували спільно з комітетом телебачення і радіомовлення України, – сказав О. Афонін. – Міністерство відхилило проєкт під приводом, що ця програма сьогодні не потрібна. Ми запропонували створити в Україні інститут книжки, який би сприяв просуванню наших авторів у світі. Такі інституції існують майже в усіх державах світу. Вони фінансують переклади своєї літератури і видання її за кордоном. Прикладом може бути активність німецького Ґете-Інституту чи польського Інституту книжки". За словами О. Афоніна, сьогодні просуванням українських авторів займається 20 осіб з комітету телебачення і радіомовлення. „У Франції інститут книжки нараховує 1,500 спеціялістів і величезний державний бюджет", – зауважив він. (*„Газета по-українськи"*)

У В. Ющенка відповіли на „курку" Л. Кравчука

КИЇВ. – Висловлювання першого Президента України Леоніда Кравчука на адресу третього Президента Віктора Ющенка є некоректними. Про це сказала речник В. Ющенка, член політради партії „Наша Україна" Ірина Ванникова, говорячи про інтерв'ю Л. Кравчука для Радіо „Свобода". В інтерв'ю Л.Кравчук сказав: „Ющенко – такий Президент, як з мене курка. Я не ходив на Майдан, бо я знав, що вони пустомелі. Я казав, а мені не вірили… Обманути людей можна дуже просто. В. Ющенко нормальна людина, тільки він ненормальний Президент. Не кожен може бути Президентом. Він випадково був обраний Президентом. Людина він нормальна. Він, скажімо, проголошував українські гасла, він говорив про Голодомор. Він говорив про мову, він говорив про европейський вибір. Говорив і вірив у це. А зробити не міг". „На мою думку, негідно першому Президентові України, до якого я ставлюся з повагою, як до історичної постаті, спускатися до рівня лайливої риторики, суб'єктивних та емоційних оцінок свого колеґи – Президента В. Ющенка", – наголосила І. Ванникова. Вона зауважила, що зараз би не хотіла перераховувати усі позитиви п'ятирічного президентства В. Ющенка, як і вважає недоречним згадувати усі негаразди та проблеми президентства Л. Кравчука. „Президента В. Ющенка обрали мільйони українців, як, власне, свого часу і Леоніда Кравчука. Коли перший Президент ображає третього Президента – він ображає вибір українських громадян та українську історію. На жаль, часом людський вимір у підході до оцінки історії не дає можливости оцінити реальні масштаби історичних подій. Маю на увазі Помаранчевий майдан і його провідника – В. Ющенка", – підкреслила його речник. (*УНІАН*)

О. Єфремов закликає скасувати депутатські пільги

КИЇВ. – Провідник фракції Партії Реґіонів Олександер Єфремов пропонує в державному бюджеті на 2012 рік чітко вреґулювати всі питання, пов'язані з пільгами для народних депутатів. про це він заявив 5 грудня під час Погоджувальної ради парляменту. „Наша пропозиція – давайте домовимося всі разом, що ми внесемо ті пункти, які потрібно викреслити з даних пільг в державному бюджеті, і на цьому припинимо спекуляції", – сказав він. О. Єфремов наголосив, що фракція Партії Реґіонів виступає за скасування пільг для депутатів і ввести таке поняття, як „кошти на забезпечення діяльности депутатів". „А все, що стосується пільгового режиму, то це потрібно скасувати, і саме поняття зняти. І це можна системно відобразити в державному бюджеті", – сказав О. Єфремов. (*УНІАН*)

Вища рада юстиції призначила нового голову Вищого адміністраційного суду

КИЇВ. – 17 листопада Верховна Рада призначила І. Темкіжева суддею Вищого адміністраційного суду. 24 листопада Рада суддів адміністративних судів України рекомендувала Вищій раді юстиції призначити його на посаду голови цього суду. З грудня 2010 року І. Темкіжев працював на посаді голови Дніпропетровського апеляційного господарського суду. До цього він постійно працював у Донецькій області: з 1992 року в обласному Арбітражному суді, в 2002 році був призначений заступником голови, а пізніше головою Господарського суду Донецької области, і на цій посаді він працював до переведення до Дніпропетровська. Попереднього голову Вищого адміністраційного суду Олександра Пасенюка звільнено у листопаді у зв'язку з обранням його на посаду судді Конституційного суду України. (*Радіо „Свобода"*)

М. Мартиненко став до керма у партії Арсенія Яценюка

КИЇВ. – Голова фракції „Наша Україна – Народна самооборона" (НУНС) Микола Мартиненко обраний у керівні органі партії „Фронт змін" (ФЗ). Таке рішення було прийняте 4 грудня на закритому з'їзді партії, який відбувся у центральному бюрі „Фронту змін". Те, що народного депутата М. Мартиненка обрали в керівні органи партії, підтвердив член політради „Фронту змін" Андрій Пишний.„М. Мартиненко, а також член ради дніпропетровської обласної організації ФЗ Леонід Сергієнко, були включені до складу ради партії", – сказав він. Іншим рішенням з'їзд виключив з ради Ярослава Демченкова та Андрія Мартенса, уточнили в секретаріяті ФЗ. „Якийсь час тому вони відійшли від участи в активній партійній діяльності", – пояснив мотиви даного рішення А. Пишний. Насправді ж А. Мартенс, який очолював раніше фракцію ФЗ у полтавській міській раді, не лише знизив партійну активність, але й зовсім вийшов зі складу ФЗ наприкінці травня 2011 року. А. Пишний запевняє, що з'їзд проводився у закритому режимі, без участи преси, у зв'язку з тим, що „на ньому розглядалися питання винятково організаційного характеру, і жодних політичних рішень не передбачалося". Водночас у прес-службі партії зазначили, що „на з'їзді ФЗ були затверджені принципи розвитку молодіжного крила й участи жінок у діяльності партії". 3 грудня опозиційні партії провели в Києві віче проти чинного режиму, яке було організовано „Фронтом змін". (*„Українська правда"*)

Комуністи аґітують депутатів за скасування недоторканости

КИЇВ. – Комуністична партія України (КПУ) 2 грудня направила народним депутатам текст законопроєкту про скасування депутатської недоторканости. Про це заявив керівник фракції Компартії Петро Симоненко. П. Симоненко також повідомив, що разом з законопроєктом, кожному депутатові Верховної Ради було адресоване особисте письмове звернення з пропозицією підтримати цей законопроєкт і підтвердити своє звання „народного депутата". „Я особисто підписав особисті звернення, адресовані кожному народному депутатові, з закликом відмовитися від депутатської недоторканости і нести відповідальність перед законом нарівні з простими громадянами, нарівні зі своїми виборцями", – повідомив провідник КПУП. Симоненко підкреслив, що законопроєкт про скасування депутатської недоторканости поданий комуністами саме зараз – за рік до парляментських виборів – з тим, щоб попередити передвиборчі спекуляції на цій суспільно значимій темі. (*„Газета по-українськи"*)

Митрополита Володимира перевели з реанімації до палати реабілітації

КИЇВ. – 5 грудня прес-служба Української Православної Церкви Московського патріярхату повідомила, що Митрополити Володимира перевели з реанімації до палати реабілітації. Як розповів голова прес-служби Василь Анісімов, „Митрополит поки що не ходить, але вже пересувається у візку. Є явне поліпшення, але організм ослаблений", – зазначив він. За даними Церкви, Митрополит Володимир проходить лікування у спеціялізованій клініці, дата виписки поки невідома. Медики підозрювали у предстоятеля пневмонію, проте діягноз досі ані підтвердили, ані спростували. Митрополит Володимир 30 жовтня в тяжкому стані був госпіталізований. За місяць до цього він потрапив до лікарні з переломом шийки стегна. (*„Українська правда"*)

Хто є господарем Києва?

Фелікс Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – 30 листопада Ню-Йорк відвідав голова київської міськради Олександер Попов. Ця візита була робочою, не офіційною і тому не висвітлювалась ані в українській, ані в американській пресі. Тим не менше, вона залишила по собі більше запитань, аніж відповідей.

День київського гостя почався з зустрічі з колишнім мером Ню-Йорку Рудольфом Джуліяні, в його офісі в Рокефелер-центрі. Зустріч тривала біля години, але на жаль, про тему зустрічі нічого не відомо. Відомо тільки, що сторона Р. Джуліяні заборонила знімати на відео, але дозволила зробити коротку фотосесію, світлини якої публікуються нижче. Пресова секретарка також не знала і не могла повідомити про що йдеться, але дуже охоче розповідала, як їй подобається подорожувати з київським головою. Присутні дізналися від неї, як їй сподобалося в Парижі, і в Токіо і в Москві, але нічого корисного більше вона сказати не змогла.

На прощання Р. Джуліяні було подаровано сувенір з Києва, на якому написи чомусь були зроблені російською мовою, де повідомлялося, що ця тарілка зроблена з золоченого срібла 925 проби вагою майже 100 грамів. Помічники Р. Джуліяні пообіцяли О. Попову всіляку підтримку в здійсненні його плянів та висловили надію на майбутнє співробітництво між Києвом та Ню-Йорком.

Міський голова Києва О. Попов відомий тим, що був дуже успішним головою маленького провінційного міста Комсомольська, що в Полтавській області. В цьому місті три чи чотири вулиці, і головна з них носить ім'я Леніна.

Кар'єра О. Попова теж заслуговує уваги. Інженер за фахом, він у 1987 році перейшов до роботи в КҐБ, де працював до 1994 року. Треба пам'ятати, що в 1987 році КҐБ був репресивним органом, який боровся проти українського націоналізму, проти демократичних і дисидентських рухів в Україні. Тому вибір О. Попова викликає деяке здивування. Президент Росії Володимир Путін сказав одного разу, що „колишніх чекістів не буває". Тобто, якщо людина вже була якимось чином пов'язана з КҐБ, вона залишається в цій номенклатурі назавжди.

О. Попова призначили заступником міського голови Києва в червні 2010 року, а в цьому році підвищили його позицію до „виконуючого обов'язки голови міста".

Після зустрічі з Р Джуліяні колишній комсомольський мер, колишній аґент КҐБ відвідав „Гравнд-зіро" – пам'ятник жертвам загиблим у теракті 11 вересня 2001 року.

Колюмбійський Університет був наступною метою О. Попова. Там він мав прочитати лекцію „Київ: европейське місто". Але одразу стало очевидно, що ту лекцію О. Попов не тільки не писав, але й не читав. Навіть тим людям, що мали цю лекцію перекладати, її текст передали за пів години до виступу.

На жаль, сучасні українські провідники на чолі зі своїм вождем відрізняються від решти своєю майже кричущою неосвіченістю. Мова йде не про паперовий диплом, який напевно є в київського голови, але про його вміння читати та говорити. Текст, який йому написали спічрайтери, був заважкий для О. Попова. Він постійно збивався, не зміг вимовити такі важкі слова, як „екзистенціялізм", „супрематизм" та „двадцята пят'я" . Але людина, яка вживає ці терміни в своїй лекції у Колюмбійському Університеті, має не тільки вміти їх вимовляти, але й розуміти, про що йдеться. Навіть пересічному студентові відомо, що засновником цього важкого терміну „екзистенціялізм" був не Микола Бердяєв, як повідомив присутніх О. Попов, а Серен Кіркеґард. Але при чому тут Микола Бердяєв до лекції про Київ, може запитати читач?

О. Попов, роблячи історичний екскурс про місто Київ, знайшов дуже дивних персонажів, яких важко назвати „киянами". До видатних киян київський голова додав російського письменника Михайла Булґакова, який жив у Києві, але втік до Москви, коли до влади прийшов Симон Петлюра. Наступною киянкою в О. Попова стала Ґолда Маїр, відома прем'єр-міністер Ізраїлю, яку батьки вивезли з Києва, коли вона ще була несвідомою дитиною. Далі в списку були французький танцюрист українського походження Серж Лифар, про якого О. Попов розповів неправдивий анекдот, що начебто С. Лифар перед смертю написав записку, в якій просив вважати його українцем. Максиміліян Волошин також навряд чи може називатися киянином. Єдиним серед перерахованих людей був лікар-академік Олександер Богомолець, але хто у Ню-Йорку знає про нього? Ігоря Сікорського могли б знати, але про нього невідомо київському голові.

Всю лекцію О. Попова можна коротко охарактеризувати словами Микити Хрущова: „Доженемо та переженемо Америку" та „Радянські люди у 1980 році будуть жити при комунізмі". В такому стилі була й непрофесійна лекція, яку було прочитано в Колюмбійському Університеті. За думкою О. Попова, до 2025 року Київ має стати ледве не найкращим містом в Европі. О. Попов збирається наздогнати за рівнем життя такі міста, як Варшава, Будапешт та Прага, і випередити російські Москву та Санкт-Петербург.

Тезою О. Попова стало „неухильне зростання рівня життя для киян". В цій тезі прозвучало безконечне зростання, що приведе до приросту населення аж до 15 відс. на рік. Це при тому, як справедливо відзначив Орест Федаш, один із слухачів київського голови, що у самому Ню-Йорку приріст населення становить лише 3 відс. на рік. Що тоді змусить людей переселятися в Київ, коли там немає ані культурних, ані життєвих, ані транспортних умов, які б насправді заохочували людей селитися в Києві.

О. Попов прогнозує збільшення туристів наступного року до 1,5 млн. на рік. Але він не розуміє, чи не може рахувати, що при населенні Києва у 2,5 млн. така кількість туристів стане нездоланим тягарем для киян. О. Попов у своїй доповіді оперував нічим не підкріпленими даними, і було очевидно, що текст йому підготували спеціялісти з „паблик рілейшенз", а не з житлово-комунальних інститутів. Тим більше, що прозірки, які супроводжували доповідь О. Попова, йшли з запізненням. Коли він перераховував дев'ять основних напрямків невпинного покращення, на екрані були тексти з якихось інших тем.

Але найбільш цікавими були запитання, які слухачі почали задавати О. Попову, та його відповіді на них. Прямої відповіді про долю свого попередника Леоніда Черновецького О. Попов уникнув. Він просто проіґнорував це запитання, начебто його не було. Хоча ходять чутки, що Л. Черновецький переховується від правосуддя, але продовжує підписувати офіційні документи, які він має підписувати як голова Києва.

„Як ви боретеся з корупцією?" – було наступне запитання. На це О. Попов відповів, що київській громаді вже повернуто 1,700 гектарів землі, незаконно відчужених у попередні роки. Згідно з його думкою, корупція в Україні почала-

(Закінчення на стор. 5)

Мер Києва Олександер Попов вручає Рудольфові Джуліяні сувенір, на якому зображені засновники Києва а текст – в російській мові.

Спілка письменників України – з новим керманичем

Згідно з Статутом Національної спілки письменників України (НСПУ), раз на п'ять років відбуваються чергові вибори голови спілки. 17-18 жовтня відбувся письменницький форум, але організаційне питання за першим разом не вирішилося. Думки делеґатів розділилися майже порівну між двома претендентами на посаду керманича українських письменників – Віктором Барановим (156 голосів) та Володимиром Яворівським (149 голосів). Для обрання потрібно було 159 голосів.

Довершила цю проблему друга тура з'їзду, що відбулася 19 листопада, Новим очільником спілки став Віктор Баранов. За нього проголосував 171 делеґат з'їзду, тоді як за В. Яворівського, котрий десять років біля керма спілки, віддано 144 голоси.

Дякуючи за довір'я, В.Баранов, зазначив: „Я думаю, мене підтримали через те, що, в спілку треба влити, як колись казали, нове вино в старі міхи. Наразі моє головне завдання, – щоб кожен український письменник видавався та читався".

Цікавим фраґментом письменницького форуму стало повернення до членства у спілці прозаїка Галини Тарасюк, яка раніше була виключена з лав НСПУ. За цю „реабілітацію" з'їзд проголосував одностайно. Також прийнято рішення запропонувати відомій українській поетесі Ліні Костенко поновити своє членство у Національній спілці письменників.

Що стосується особистості нового голови спілки, письменникові В. Баранову – 61 рік.

Новообраний голова Національної спілки письменників України Віктор Баранов.

Народився він на Полтавщині. Був секретарем НСПУ, головою Київської місцької організації НСПУ, головним редактором літературного часопису „Київ". Лавреатом мистецької нагороди „Київ", Міжнародних літературних нагород „Тріюмф" та „Сад божественних пісень" ім. Г. Сковороди, літературно мистецької відзнаки ім. М. Коцюбинського. Автор багатьох книжок поезії, прози, перекладів, літературно-критичних, публіцистичних та мистецтвознавчих публікацій. Найбільш популярним у читачів став вірш „Українці мої", який втілився в народну пісню.

Євген Цимбалюк,
Рівне

АМЕРИКА І СВІТ

Американська поштова служба опинилась перед загрозою банкрутства

ВАШІНҐТОН. — „Ми не отримуємо фондів з бюджету від платників податків, тому ми покладаємось виключно на наші прибутки. А коли вони зменшуються, ми повинні щось міняти", – каже керівник поштової служби США Патрік Донагю. Для користувачів оголошені скорочення означатимуть продовження часу достави пошти та зникнення великої кількости поштових відділень. Наразі активно обговорюється питання, як врятувати пошту, і чи варто це робити за рахунок державних допомогових програм, адже кожного дня американці висилають 563 млн. листів та пакунків, а це у середньому – по дві одиниці на людину щоденно. Наступного року дефіцит бюджету федеральної поштової служби становитиме 14 млрд. дол. Щоб уникнути банкрутства, керівництво пошти вирішило вдатися до маштабних скорочень. Вже цієї весни половина центрів опрацювання пошти будуть закриті, а це означає, що 35 тис. осіб втратять працю. Відповідно, час достави пошти збільшиться. Так, замість звичних від одного до трьох днів, листи подорожуватимуть від двох до трьох днів. Ще більш болісно зміни вдарять по підприємствах, успішність яких напряму залежить від швидкої достави. За словами експертів, у найбільшій скруті опиняться малі підприємства, оскільки як товар, так і оплата довше перебуватимуть у дорозі. Сповільняться послуги електронних аптек, а щотижневі журнали, які подорожуватимуть до дев'яти днів, взагалі можуть зникнути. Поштова служба має намір зменшити кількість робочих днів з шість до п'ять на тиждень, скоротити пенсії та закрити 3,700 поштових відділень. Однак, будь-які зміни у федеральній пошті повинні бути схвалені в Конґресі. А у рік виборів Конґрес навряд чи підтримає закон, який передбачає зменшення робочих місць і, відповідно, збільшення безробіття. (*„Голос Америки"*)

Н. Саркозі і А. Меркель погодили плян виходу з кризи

ПАРИЖ. — Провідники Франції та Німеччини 5 грудня погодили спільний плян посилення бюджетної дисципліни в еврозоні, заявивши, що для швидкого виходу з кризи необхідно змінити угоду Евросоюзу (ЕС). Президент Франції Ніколя Саркозі і Канцлер Німеччини Анґела Меркель повідомили, що їхня пропозиція включає автоматичне покарання для урядів, які не змогли утримати дефіцити бюджетів під контролею, і ранній запуск постійного фонду допомоги для країн еврозони, що переживають труднощі. „Ми з Канцлером хочемо сказати світові, що в Европі такий принцип: ми повертаємо борги, скорочуємо дефіцити, відроджуємо зростання", – сказав Н. Саркозі на спільній пресконференції після двогодинних переговорів у Парижі. „Ця програма показує, що ми сповнені рішучости зберегти евро як стабільну валюту і важливий чинник европейської стабільности", – сказала А. Меркель. Віра в те, що европейські провідники запропонують переконливий плян виходу реґіону з кризи на зустрічі ЕС, змінила світові фондові ринки. Европейські акції досягли п'ятитижневого максимуму закриття. Інвестори і реґулятори сподіваються, що угода про тіснішу інтеґрацію еврозони, в сукупності з заходами жорсткої економії у проблемних державах, переконає Европейський центробанк рішуче перешкодити поширенню кризи на боргових ринках. (*„Кореспондент"*)

Г. Кейн вийшов з президентських перегонів

АТЛАНТА, Джорджія. — Ще у жовтні Герман Кейн передував серед республіканських кандидатів в опитуваннях громадської думки. Він вирішив зняти свою кандидатуру після серії сексуальних скандалів, у які він потрапив. Одразу декілька жінок звинуватили Г. Кейна у сексуальних домаганнях. Політик заперечував кожне звинувачення, називаючи їх безпідставними. Однак, скандали завдали значної шкоди йому. Внески виборців-консерваторів до кампанії Г. Кейна після вибуху скандалів значно зменшилися. Г. Кейн так пояснив своє рішення вийти з перегонів: „Я зупиняю передвиборчу кампанію через постійне відволікання уваги… Я припиняю кампанію після того, як зробив переоцінку її впливу на мою родину і, в першу чергу, на Вас, моїх прихильників". Г. Кейн поки що не оголосив, кого зі своїх колишніх суперників він підтримає на виборах. Підтримка Г. Кейна може мати значний ефект на висліди виборчої кампанії. Перші „праймеріз" та кокуси розпочнуться у США вже у січні. (*„Голос Америки"*)

Грецький парлямент схвалив бюджет на 2012 рік

АТЕНИ, Греція. — Парлямент Греції вночі з 6 на 7 грудня схвалив бюджет на 2012 рік. Проєкт підтримали соціялісти, консерватори та крайні праві. У бюджеті суттєво зменшена витратна частина, окрім того, документ вплине на збільшення податків у країні – таким чином, очікується, Греція зможе зменшити свої величезні борги і почати вихід з рецесії. Нині фінансова система Греції – країни еврозони – фактично функціонує на гроші з багатомільярдної міжнародної фінансової допомоги. Евросоюз нині працює над пошуком оптимального для всіх країн-членів еврозони способу порятунку евро від краху. (*Радіо „Свобода"*)

Великобританія виселила всіх іранських дипломатів

ЛОНДОН. — Після нападів демонстрантів на Посольство Сполученого Королівства в Теграні воно припинило працю, і 30 листопада останній британський дипломат залишив Іран. Крім того, Великобританія виселила з країни всіх іранських дипломатів, заявив того ж дня в парляменті глава „Форенофісу" Віліям Гейґ. Він зажадав, щоб посольство Ірану в Лондоні було негайно закрите. „Якщо будь-яка країна робить неможливою нашу працю на своїй території, вони не можуть розраховувати на те, що їхнє посольство продовжить нормальну працю тут", — додав міністер. Британське Міністерство закордонних справ не рекомендує громадянам своєї країни здійснювати поїздки в Іран, за винятком екстренних випадків. Після закриття посольства екстренна консульська допомога надаватиметься британцям іншими дипломатичними місіями країн Европейського союзу у Теграні. Дії Лондону стали відповіддю на нездатність Теграну убезпечити британське посольство під час протестів 29 листопада. Взаємини між Лондоном і Тегараном погіршилися після того, як минулого тижня уряд Великобританії ввів додаткові фінансові санкції стосовно Ірану, спрямовані на посилення тиску на Тегран. Приводом послужила публікація доповіді Міжнародного аґентства атомної енерґії (МАҐАТЕ) щодо ядерної програми Ірану, яка заявила, що Тегран до 2003 року проводив роботи, спрямовані на створення ядерної зброї. Санкції передбачають припинення будь-яких взаємин між фінансовими і кредитними установами Великобританії і банками Ірану, включно з Центральним банком країни. Іранська влада зробила відповідні кроки. Парлямент Ісламської Республіки прийняв закон про пониження взаємин з Сполученим Королівством до рівня повірених у справах, який передбачав виселення британського посла з іранської території у двотижневий термін. Документом було також передбачене згортання низки програм співпраці між Тегараном і Лондоном. (*„Кореспондент"*)

Нападники на поїзд-підземку у Мінську засуджені до страти

МІНСЬК, Білорусь. — 30 листопада Верховний суд Білорусі засудив двох чоловіків до смертної кари за участь у смертоносній атаці на станції метро в Мінську. В результаті атаки, що сталася у квітні, загинуло 15 і поранено понад 200 осіб. Суддя заявив, що підсудні – Дмитро Коновалов і Владислав Ковальов – становлять виняткову небезпеку для суспільства і тому засуджені до найвищої міри покарання. Д. Коновалова і В. Ковальова, яким по 25 років, заарештовано через три дні після вибуху, що стався 11 квітня на велелюдній плятформі метро під час вечірньої години руху. Білоруські органи влади пов'язали підсудних з іншими атаками у 2005 і 2008 роках, у яких ніхто не загинув. Правозахисники закликали білоруські органи влади, щоб вони не виносили смертних вироків. Білорусь – єдина країна в Европі, у якій виконуються страти засуджених. (*„Голос Америки"*)

Н. Ґінґрич веде перед серед кандидатів-республіканців

ДЕ-МОЙН, Айова. — Битва у республіканському таборі наразі зводиться до двох претендентів – Міта Ромні та Нюта Ґінґрича. У розпал кампанії з визначення кандидата на посаду президента США від Республіканської партії першуном у штаті Айова несподівано вийшов Н. Ґінґрич. Всього за місяць Н. Ґінґрич з п'ятої сходинки піднявся на першу. Тепер він конкурує з такими претендентами, як Рон Пол та Міт Ромні. 5 грудня на телебаченні Айови вийшла його перша реклама, в якій Н. Ґінґрич говорить, що спільними зусиллями американці зможуть відбудувати ту Америку, яку вони люблять. Партійні провідники поки що не поспішають коронувати Н. Ґінґрича. За даними опитувань громадської думки, 11 відс. американців ще не визначилися зі своїм вибором. А що найцікавіше – 60 відс. заявили, що навіть можуть ще змінити свою думку. Втім, Н. Ґінґрич веде перед не лише в Айові, але також у штаті Ню-Гемшир, де М. Ромні донедавна мав найбільшу підтримку. (*„Голос Америки"*)

У Росії стало відомо про 600 арештованих учасників протестів

МОСКВА. — У Росії – близько 600 арештованих протестувальників, не згодних з перебігом виборів до Державної думи 4 грудня. Напередодні вони вийшли на акції протесту проти масових порушень під час голосування. Лише у Петербурзі 5 грудня затримали 150 осіб. За повідомленням засобів масової інформації, близько 100 осіб перебувають під будівлею одного з поліцейських відділів у Москві, де нібито утримують опозиціонерів Олексія Навального та Іллю Яшина. Під стінами поліції люди вимагають щонайменше допустити до затриманих адвокатів. Тим часом негайно звільнити затриманих у Москві та Петербурзі протестувальників у своїй заяві вимагає правозахисна організація „Amnesty International". Стурбованість останніми подіями у Росії висловили також у Білому Домі. (*Радіо „Свобода"*)

Фордгам відзначив...

(Закінчення зі стор. 1)

Університету о. д-р Борис Ґудзяк, греко-католицькі священики та вірні зі США і Канади.

„Плекаючи мрії славних попередників і будучи обраним для втілення в життя власного бачення розвитку Церкви, Блаженніший Святослав несе відповідальність за пастирське піклування про душі вірних Церкви, яка налічує понад 5.5 млн. віруючих у всьому світі, – говориться в нагородній грамоті. – Цей динамічний молодий провідник зробив надзвичайно важливі кроки для зміцнення своєї пастви у світі. Він продовжує використовувати пастирські візити, соціяльні медія і проповіді, щоб розповсюджувати своє послання єдности у вірі. Бачення Блаженнішого надихає ще більше служити на благо своєї пастви".

Заснований у 1841 році, Фордгам є єзуїтським університетом у Ню-Йорку, який пропонує освіту, характерну для єзуїтської традиції, близько 14,700 студентів. Почесний докторат університету свого часу отримали мер Ню-Йорка Майкл Блумберґ, Президент Філліпін Глорія Макапаґал-Арройо, американський дипломат Сержіо Віейра де Мелло, який загинув в Іраку, колишній суддя Конституційного суду в Південно-Африканській Республіці Ричард Ґолдстон, колишній головний економіст Світового банку Джастін Лін і колишній ведучий нічних новин на телеканалі NBC Том Брокав.

Департамент інформації УГКЦ

Богослов’я, якого потребує Україна

Доповідає о. д-р Ігор Бойко

ЛЬВІВ. – Близько 50 науковців та експертів з Ужгороду, Івано-Франківська, Дрогобича, Тернополя та Львова 24-25 листопада обговорювали в Українському Католицькому Університеті перспективи розвитку богословської науки в рамках конференції „Українська Греко-Католицька Церква: 20 років після підпілля. Здобутки, труднощі та перспективи становлення духовно-богословської ідентичности“.

Науковці зосередилися на п’яти аспектах богослов’я – біблійному, патристичному, моральному, догматичному та літургійному.

З вітальним словом до учасників звернувся перший проректор УКУ Тарас Добко. Він поставив такі головні питання – як творити богослов’я, яке не буде герметичним, чи здатне богослов’я бути культуротворчим та відкритим до діялогу з іншими науками.

Богослов повинен звертати свій слух до Бога, який промовляє, і до суспільства, яке запитує, – ствердив у своєму виступі викладач УКУ о. Тарас Барщевський. Звертаючись до теми біблійного богослов’я, він наголосив: „Богослов’я може дати новий аспект вимірові ідентичности – надію. Ми можемо по-богословськи будувати ідентичність нашої традиції, дивлячись у майбутнє, водночас не боячись без упереджень аналізувати минуле“. На думку експерта, на академічному рівні треба акумулювати усі результати роботи, збирати плоди досліджень, впроваджувати міждисциплінарність, адже „богослови повинні інтеґруватися, а не бути ізольованими“.

Доктор богослов’я диякон Олег Кіндій вважає, що патристичний підхід до богослов’я, відповідно до вчення Отців Церкви, є найбільш цілісним, оскільки забезпечує зв’язок з літургікою, історією, філософією, візантиністикою та екуменізмом.

Експерти також обговорили питання перекладів, редаґування та видання богословських текстів. „Редактори мають працювати над тим, щоб текст був доступним не лише для експертів, а й для читача, – сказав о. Т. Барщевський. – Мовне редаґування повинно забезпечувати розуміння праці“.

„Щоб богословський процес природно наростав і давав результати, треба формувати богословські кадри, систематично працювати у цій сфері, – зазначив завідувач катедри богослов’я УКУ Віктор Жуковський. – Попри труднощі, ми рухаємося дуже швидко вперед: богослов’я УГКЦ перебуває у стані становлення, в динамічному процесі“. Однак, на думку В. Жуковського, в Україні досі не налагоджене стабільне та системне фінансування галузі богослов’я, часто існує прірва між деклараціями та реальністю, є проблеми внутрішньоцерковної комунікації.

Завідувач катедри зосередився також на освітньому аспекті богословських студій: „В УКУ уже п’ять років діє програма маґістратури, бакалаврату з богослов’я, а віднедавна – ліценціят літургійних наук. Також Університет впроваджує багато суміжних програм: богословські курси, сертифікатні програми, богословські зустрічі, медіа-проекти“.

У своїй доповіді В. Жуковський розглянув тему догматичного богослов’я, яке потребує постійного балансування між академічними студіями та живим зануренням в істину: „Часто визначення істини стає домінантним, що заміняє участь у цій істині. Не можна зводити все до академічного осмислення. Догматичне богослов’я треба живо і практично впроваджувати у суспільство, парафіяльні спільноти, щоб відповідати на основні виклики сучасности, – щоб богословити, треба входити в культурний та історичний контекст, – вважає експерт. – 20 років після підпілля УГКЦ ми можемо зріло і комплексно дивитися на ситуацію“.

Перший день конференції закінчився працею у секціях з біблійного, догматично-патристичного, літургійного та морального богослов’я.

Відділ інформації та зовнішніх зв’язків УКУ

Хто є господарем...

(Продовження зі стор. 3)

ся лише за президентства Віктора Ющенка, і він, О. Попов, збирається подолати її у найближчі часи. Але це не була відповідь про боротьбу з корупцією, бо відчуження землі або конфіскація у кожному випадку має бути розглянута окремо. Відомо дуже багато прикладів, коли діюча влада конфісковувала землю, нерухомість та майно у членів опозиції, або в тих, хто не хотів давати хабарів цій владі.

„Чому в Києві досі стоїть пам’ятник Ленінові?“. Тому, що ми не можемо демонтувати цей монумент без рішення народу, відповів міський голова. Треба опитати населення і за результатами опитування вирішити, чи треба, чи не треба ламати пам’ятник Ленінові. Але, знов-таки, в Черкасах монумент катові України знесли за одну ніч рішенням міської ради без будь-яких референдумів чи опитувань.

На питання, чому в „европейському місті Києві“ так багато зовнішньої реклями, яка закриває київські краєвиди, О. Попов відповів, що з цим він не може нічого поробити. „Розумієте, раніше від реклями місто отримувало лише мільйон гривень, а тепер ми отримуємо 100 мільйонів гривень“. Він так і сказав „ми отримуємо“, але не сказав, куди „вони“ їх дівають. Виходить, за логікою міського голови, що для того, щоб отримувати ще більше мільйонів, Київ можна закутати в реклямні плякати, як якусь єгипетську мумію.

На питання, чи буде Київ інвестиційно привабливим для підприємництва, О. Попов чесно відповів, що це буде залежати від політики в країні. Тобто, вкладаючи в Київ, спочатку подивіться на Віктора Януковича, а вже потім вирішуйте, чи ви хочете розлучитися зі своїми грошима.

Цікавим також було питання Юрія Шевчука, викладача української мови в Колюмбійському Університеті. Він запитав голову Києва про таке: якщо О. Попов пишається тим, що Київ має статус „маґдебурзького права“, то чому жителі Києва не обирали свого голову, а його було призначено? І тут знову О. Попов покривив душею. Він сказав, що наступного року, коли будуть вибори, кияни зможуть обрати собі голову міста. Але навряд чи присутні повірили, що Партія Реґіонів, до якої належить О. Попов, віддасть місце голови київської міської держадміністрації в руки чесних демократичних виборів.

Бо саме цей призначений мер робить ремонт на Майдані Незалежности саме в той час, коли опозиція збирається вийти туди з протестами. Саме цей не обраний голова ставить на Майдані ялинку за багато тижнів до Різдва, кажучи, що буцімто встановлення ялинки така важка справа, що вона потребує багато тижнів. І це він, О. Попов, колишній каґебіст, нинішній реґіонал, забороняє проведення мітинґів у Києві на підставі пропозицій правоохоронних органів. Отже, коли міліція або Служба безпеки скажуть київському голові заборонити проведення демократичних мітинґів, то він слухняно виконає цей наказ.

То хто ж такий київський мер О. Попов – міський голова чи слухняна маріонетка? І наостанок. У своїй доповіді в університеті О. Попов процитував Євангелію від Матвія. Там йшлося про віру розміром з гірчичне зернятко. Якби в мене була така віра, то я повірив би, що за цього мера Київ пережене за рівнем життя Будапешт та Варшаву, та наблизиться до Праги, як обіцяє О. Попов. Але, на жаль, життя показує, що все йде навпаки, і після Евро-2012 Київ відкотиться назад років на 20. Тому в мене питання до О. Попова – чи він не розуміє, про що говорить, чи то він спеціяльно вигадує?

Коли група О. Попова покидала Колюмбійський Університет після лекції про „европейський Київ“, хтось із місцевих співробітників запитав, чи це не група з Казахстану? – Ні, з України. – А, ну це близько. – зробив свій висновок той чоловік. Тож куди йде місто Київ, пане голово, на Схід, чи на Захід?

Голова Києва Олександер Попов і Генеральний консул України Сергій Погорельцев в Ню-Йорку (справа) на „Ґравнд-зіро“.
Фото: Фелікс Хмельковський

Евро-2012: радість чи клопіт?

Вістка про проведення в Україні частини фіналу Чемпіонату Европи з футболу 2012 року викликала у Києві приємне передчуття закордонних інвестицій, радикального поліпшення транспортної інфраструктури, готельного господарства, відчутного підвищення авторитету молодої держави у світі.

Швиденько склали кошторис майбутньої імпрези, у якому станом на 2008 рік значилося, що на її підготування треба 127 млрд. грн. (16 млрд. дол.). Передбачалося будівництво нових стадіонів в Києві, Донецьку, Львові, оновлення летовищ в цих містах, прокладення сучасних автомаґістралей.

Але відразу почулися й критичні голоси, і не тільки в Україні. Міжнародна телекомпанія „BBC World News" і фонд „Ефективне управління" провели за участи міжнародних експертів дебати на тему „Проведення великих спортивних заходів зміцнює економіку країни".

Експерти застерегли від надмірних ілюзій. Вони сказали, що вартість імпрези, швидше за все, оплачуватимуть самі українці, побудовані готелі і стадіони після змагань можуть виявитися зайвими, а спорт взагалі не повинен перевищувати перед світом національні надбання, зокрема культуру і традиції народу.

Колишній міністер молоді та спорту Індії Мані Шанкар виступив проти „спортивних шабашів за народні гроші", на яких „показною розкішшю для гостей прикриватимуть кричущі злидні".

Директор турніру в Україні Маркіян Лубківський був оптимістичним: „Інфраструктура, яка з'явиться до Евро-2012, допоможе нам наблизитися до Европи". Мрію М. Лубківського про „наближення до Европи" похитнуло судилище над Юлією Тимошенко.

Минув час, до чемпіонату залишилися лічені тижні. Організатори почали підсумовувати досягнення і відразу посмутнішали. Виявилося, що закордонні інвестиції були незначними. Переглянули кошторис чемпіонату і зменшили видатки до 110.4 млрд. грн. (близько 13.4 млрд. дол.). З них 55.9 млрд. грн. вирішили взяти з державного бюджету, 5.3 млрд. грн. – з місцевих бюджетів, а 43.9 млрд. грн. – з інших джерел. „Інші джерела" – це позички.

Компанія „Морґан Стенлі" позичила 930 млн. дол. на будівництво автошляхів. На будівництво двох стадіонів дали гроші багатії Рінат Ахметов в Донецьку і Олександер Ярославський в Харкові. Решта видатків має лягти на населення.

Національне аґенство з проведення чемпіонату двічі випустило обліґації зовнішньої позики (евробонди) на 1.25 млрд. дол., але чи матимуть вони попит?

Новобудови теж виявилися проблемою. Реґіональна влада заходилася будувати шляхи, готелі та інші об'єкти навіть там, де про футбол і не чули, бо випала нагода дістати грошей з бюджету чемпіонату. При цьому довелося врахувати й розкрадання фондів, яке чемно називають корупцією.

Будувати почали з дворічним запізненням, тому тепер вдалися до „штурмівщини".

Віце-прем'єр Борис Колесников визнав, що поліпшення автошляхів не передбачається. Тепер Україна має 280 швидкісних автомаґістралей (Київ-Бориспіль і окремі ділянки траси Київ-Одеса), які виглядають сучасними лише на тлі загального бездоріжжя. Для завершення підготування змагань бракує 4.4 млрд. дол. (35 млрд. грн.). Ця сума близька до вимріяних надходжень „з інших джерел".

Усе ж фінал чемпіонату в Україні відбудеться. У ньому візьмуть участь команди Еспанії, Німеччини, Англії, Голяндії, Росії, Італії, Франції, Данії, Швеції, Греції, Ірляндії, Португалії, Чехії і, зрозуміло, України. Щоправда, з чотирьох українських команд, які цього року брали участь у змаганнях Ліґи чемпіонів і Ліґи Европи, три вже вибули з турнірів, але спортивне щастя може й змінитися. Наразі невідомо, чи наступний чемпіонат Евро-2012 змінить на краще життя українців і повагу до України у світі?

ГРУДЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

Україна вистояла перед Біловезькою загрозою

20 років тому, 7-8 грудня 1991 року, в резиденції уряду Білорусі „Віскулі" у Біловезькій пущі зустрілися Президент Росії Борис Єльцин, Президент України Леонід Кравчук і голова Верховної Ради Білорусі Станіслав Шушкевич, щоб проголосити розпуск СРСР і створення Співдружности Незалежних Держав (СНД). 21 грудня до цієї угоди приєдналися ще вісім держав, а через два роки – Грузія.

Завбачливими виявилися Латвія, Литва і Естонія, які не визнали нового утворення, яке нібито не мало бути державою, не реформувало СРСР, але засновники СНД спробували впровадити емблему і прапор співдружности, утворити понад 60 міжурядових органів.

Ці обставини стривожили Верховну Раду України, яка вже 12 грудня 1991 року ратифікувала угоду з рядом застережень, які не дозволили автоматично перетворити Україну на частину нової союзної держави. Ці застереження позитивно позначилися на дальшому становищі України.

20 грудня 1991 року Верховна Рада знову повернулася до проблеми СНД і ухвалила заяву, якою заперечила перетворення СНД на державне утворення і суб'єкт міжнародного права, підтвердила недоторканість державного кордону України (за час існування СРСР цей кордон змінювали близько 100 разів). Ця заява стала офіційним тлумаченням Біловезької угоди і обов'язковим документом для президента України.

Адже тоді постало і досі актуальне запитання: навіщо Л. Кравчук поїхав до білоруського лісу і підписав там угоду? СРСР на той час вже не існував, Україна навіть згідно з Конституцією СРСР мала формальне право вийти з СРСР, тому утворювати якусь мітичну співдружність не було потреби. Це добре розуміли провідники балтійських держав, окупованих значно пізніше від України. При цьому Л. Кравчук нібито забув про проголошення незалежности України 24 серпня 1991 року і вислід референдуму 1 грудня 1991 року, що однозначно ставили України поза будьякими союзними утвореннями.

Але Л. Кравчук ще недавно був провідником комуністичної ідеології в Україні, гостро виступав проти національно-визвольних рухів, а тому не міг швидко збагнути суті змін. Його покликали до білоруського лісу рятувати скомпрометований СРСР, то він поїхав. У лісовій резиденції представник Росії Б. Єльцин ні на йоту не поступився намірами своєї держави зберегти панівне становище в реформованому союзі. І якби не позиція Верховної Ради, Л. Кравчук міг би задалеко зайти у переговорах з Москвою.

Сам він 10 грудня 1991 року, повернувшись з білоруського лісу, пояснював у Верховній Раді: „В останні два дні – вчора і сьогодні – головною темою центральних органів та інших засобів масової інформації є те, що ось три держави, чи три керівники, чи шість керівників, розвалили кінець кінцем Союз, і в цьому їх найглибша провина. Але сьогодні можна спитати: хто ж дійсно винний в тому розвалі? Коли почався той розвал? Принаймні кожному зрозуміло, що він розпочався не 7-8 грудня, а в період, коли почалася перебудова. Це абсолютно кожному зрозуміло. Ми навіть точно знаємо авторів цього розвалу...".

Отже, Президент України був заклопотаний розпадом СРСР і шукав винуватців, хоча насправді це не мало бути його турботою.

Верховна Рада своїми ухвалами обмежила права Президента на необачне підписання будь-яких документів СНД. А таких документів Москва приготувала чимало. 22 січня 1993 року з'явився проєкт статуту СНД, який не підписав Президент України і не ратифікувала Верховна Рада. Статут передбачав утворення Головного командування Об'єднання збройних сил, Виконавчого секретаріяту, Координаційно-консультативного комітету. Далі почалося утворення Економічного союзу, Міждержавного економічного комітету, інших спільних структур з метою відродження єдиної союзної держави.

На щастя, Україна не підписала більшости цих документів, які суперечили її законодавству.

Час від часу Україна нагадує про необхідність цивілізованого завершення розпаду СРСР, зокрема про позначення державного кордону, розподіл закордонної власности СРСР, діямантового фонду і т. п. Але щоразу Москва нібито не чує цих нагадувань.

Водночас в Росії не припиняється антиукраїнська пропаґанда, автори якої звинувачують Київ у неприєднанні до СНД. Російський публіцист Євген Бажанов писав: „Під вивіскою СНД тисячолітня метрополія від зіткнень і чвар з сусідами перейде до їх збирання під своє крило".

Політик Сергій Бабурін радив якнайшвидше пов'язати колишні союзні республіки новими угодами.

Минає 20 років від часу Біловезької угоди. Мрія Москви про переродження СРСР в нову союзну державу залишається мрією. Україна не стала членом СНД, а залишилась у ній спостерігачем. Туркменістан і Грузія схаменулися і вийшли з СНД. Не здійснилася мрія кремлівських провідників про негайне підкорення їхній волі нового Президента – Віктора Януковича. Проти цього постали українські олігархи. І хоча В. Янукович з жалем дивиться в бік Москви, але документи, ухвалені Верховною Радою у 1991 році, не дозволяють йому стати слухняним прислужником Росії, як не дозволяли цього і його попередникам.

Л. Хм.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністратор	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Керівник відділу оголошень	Марійка Осціславська	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Тема календаря – героїні УПА

Серед нових видань „Літопису УПА“, які з великою цікавістю щороку очікують наші краяни, увагу привертає календар, присвячений 70-річчю Української Повстанської Армії, яке ми відзначатимемо в 2012 році, і зокрема – пам’яті жінок-підпільниць. Епіграфом до календаря вибрано полум’яні поетичні рядки Лариси Мурович „Горить у народі і буде навіки горіти любов животворна до Вас, Героїні УПА“.

На сторінках календаря поміщено численні світлини українок-підпільниць. Зустрічаємо й наших славних землячок – зв’язкову Героя України Романа Шухевича – Галину Дидик, зв’язкових Ірину Бабуняк, Євдокію Ковальчук (с. Саранчуки), котрі мужньо боролися за свободу рідного народу. Опубліковано світлину дружини керівника Служби безпеки ОУН Миколи Арсенича – зв’язкової УПА Галини Гунько, котра загинула в 1947 році у лісі біля села Жуків Бережанського району.

У календарі поміщено й знімки нерозпізнаних повстанців (фото з фондів та архівів Служби безпеки України, музеїв тощо). Є тут також ілюстрація проекту пам’ятного знака „Свята Покрова – опікунка Української Повстанської Армії“, який плянується спорудити у Львові. На останній сторінці можна побачити зразки повстанських уніформ з архіву часопису „Однострій“. За традицією, відзначено дні народження, відходу у вічність, трагічної смерти видатних повстанців, патріотів України.

Тетяна Будар,
Бережани, Тернопільська область

Гасла минулого: про історію словесних зворотів

Минуло 20-ліття – часів Михайла Ґорбачова, розвалу СРСР і відновлення незалежности України. Мало хто замислюється над гаслами тодішніх часів. А шкода.

Одним з таких гасел була так звана „гласність“. Чомусь український термін „усеголосність“ не увійшов до україномовного словника, а шкода, хоч і не самим тільки слововжитком справа вільного слова і вільної думки проґресує і щоб діяти в таких напрямках повинні йти вперед суспільство і держава.

Маю на увазі засекречення в Україні державних архівів, зокрема стосовно Голодомору та його організації, за наказом центральних – владних структур Москви, а також документів Українського Визвольного Руху та його діячів, зокрема Степана Бандери, якого у Москві звинувачують у співпраці з Німеччиною тоді, коли він сидів у німецькому концтаборі. Такі звинувачення повинні бути раз і назавше спростовані відповідними архівними матеріялами.

Відмова Віктора Януковича та його опричників від засад всеголосности та акції, скеровані на придушення народної пам’яті про злочини Комуністичної партії та її керівників, стримують розвиток вільної політичної думки і патріотичне виховання майбутніх поколінь. Таких гасел в Україні (і в Росії) історія залишила чимало.

Була колись столипінська реформа, але ніхто, крім фахових істориків, не знає сьогодні, що це таке. Була Нова економічна політика (НЕП). Була навіть „українізація“, яка в своїй суті послужила тільки для до того, щоб активні українці (а особливо україномовні) виявили себе перед початком терору НКВД. Тож гасла не завжди були добронамірені.

„Перебудова“, наприклад, ледве вже до когось промовляє, але колись треба було „перебудовувати“ систему концтаборів, національне питання, економіку, екологію, взаємини СРСР з зовнішнім світом і зокрема з так званими країнами-„сателітами“. Перелік таких справ – без кінця.

Сама по собі термінологія, однак, виглядала революційною, ідейною і переконувала тих, хто хотів у неї вірити, що може стан і ситуація поліпшаться.

Тепер навіть гасел немає. Відчувається туга і орієнтація на СРСР, на Сталіна з його „перемогою“ над гітлерівською Німеччиною. Вже не згадують, що Радянський Союз був тоталітарною, терористичною державою, і що самостійна Україна, це мав бути крок вперед.

Росія тепер веде війну в Чечні, не закінчила війну в Грузії, тривають „газові війни“ з Україною, придушення народної пам’яті, відверта антиукраїнська діяльність проросійських угруповань в Україні. Варто пригадати Миколу Хвильового та його гасло „Геть від Москви“, покинути Московського патріярха Кирила та його однодумців і стати, нарешті, українськими патріотами.

Гасло „всеголосности“ повинно ще раз пролунати над колишнім простором лихої пам’яті Радянського Союзу і зокрема України.

Василь Рождественський,
Вудгевен, Мишиґен

Як позбутися злиднів

Я прочитав заяву представника Евросоюзу в Україні Жозе Тейшейри, який заявив, що Евросоюз готовий фінансувати в Україні неурядові громадські організації.

В перекладі з дипломатичної мови на просту це означає, що Евросоюз розчарувався в теперішніх українських політиках і готовий допомогти новим ідеям та людям.

Читаючи статті експертів про енерґонезалежність, я бачу, що вони беруть окремо газ, нафту, уран. Але всі ці енерґоносії продає одна країна, яка диктує свої умови продажу нафти чи газу.

Я вважаю, що проблему треба вирішувати комплексно, зокрема заборонити експорт енерґоносіїв з України, скасувати податки на виробництво систем енерґозбереження (пластикових вікон, пінопласту, мінеральної вати та інших утеплюючих матеріялів), мати фіксовану рентабельність і фіксований торговельний ланцюг, щоб не було махінацій, перевести міста на електроопалення, а села залишити на газі, тоді не буде аварій з людськими жертвами.

Треба зобов’язати проєктні інститути розробити пляни переходу на індивідуальне опалення всіх проєктованих будівель з наданням цих проєктів безплатно. Це дозволить заощадити більшу частину тих грошей, що ми платимо за газ.

У промисловості через старі технології на одиницю продукції йде значно більше затрат, ніж в Европі, при гіршій якості продукції. Тому важку промисловість треба зобов’язати в короткий термін надати проєкти нових заводів з жорстким графіком виконання цих проєктів.

Україна кожного року купує нафтопродуктів приблизно на 20 млрд. дол. В той же час Бразилія і деякі інші реґіони успішно їздять на спирті. Якщо буде фіксована ціна на сировину, то Україна зможе себе забезпечити спиртом замість бензину. Для цього треба тільки бажання.

Тепер про уран. В Україні вже є випробувані на атомній станції американські паливні стержні. Уран маємо свій, а побудувати завод з виробництва стержнів можна за рік.

Про пенсії – нас дефіцит пенсійного фонду становить 37 млрд. грн. В той же час є галузі промисловости, де немає виробництва.

Наприклад, швейна і текстильна галузі. Інститути з електроніки є, а виробництва немає, Знявши надмірне оподаткування, можна створити сотні тисяч робочих місць в цих галузях.

Я не розумію, навіщо взагалі оподатковувати будівництво, ремонт, виробництво всього того, що йде в державну чи комунальну власність – шляхи, мости, комунальну техніку, зброю та військову техніку і спорядження.

Цим можна наповнити пенсійний фонд, а гроші, що покривають його дефіцит, перевести на інші статті витрат.

На платню в Україні йде 6-8 відс. від собівартости, а в Европі – 30 відс. Тобто українець віддає частину платні на застарілі технології і енерґоємність виробництва.

Необхідно створити організацію, яка роз’яснювала б переваги співпраці з Европою над співпрацею з іншими країнами.

Користю в цій співпраці буде те, що в результаті впровадження нових технологій на ринку Европи опиниться, як надлишок, близько 40 млрд. кубометрів газу на рік, а також понад 15 млн. тонн сирої нафти.

Я був депутатом Чортківської районної ради, Тернопільська область, від Бльоку Юлії Тимошенко, але поїхав працювати до Чехії, звідки й пишу. Мій телефон: (420-77-3176522). Електронна адреса: podgoretskuy@gmail.com.

Олег Подгорецький,
Прага, Чехія

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Контрольна комісія Українського Народного Союзу звітує про фінансовий стан, управління та діяльність за 2010 рік

Голова контрольної комісії УНСоюзу Славко Тисяк доповів, що Контрольна комісія УНСоюзу недавно закінчила перевірку фінансового стану, управління та діяльности УНСоюзу за 2010 рік.

Під час перевірки члени Контрольної комісії С. Тисяк, Евген Щерба і д-р Василь Шеремета приділили особливу увагу наступним питанням:

(1) Діяльности Екзекутивного Комітету УНСоюзу, спрямованій на виконання резолюцій, прийнятих 37-ою Конвенцією; (2) станові виконання поточних стратегічних плянів та усунення вказаних перешкод до управління; (3) діяльності фінансового та організаційного відділів, включно з продажем страхування (забезпечення) у Канаді; (4) газетам УНСоюзу, скороченню коштів друку і бізнес-розвиткові; (5) фінансовому станові Центру Української Спадщини на Союзівці, в тому числі результатам четвертого річного Фестивалю української культури, що відбувся від 20 до 23 липня, 2010 року, та деяким іншим справам управління та діяльности.

Звіт, виданий членам Головного уряду, свідчить, що УНСоюз поволі, хоч і нерівномірно, відновлюється. Продаж забезпечення в Америці та прихід з інвестицій є сильні, але інші компоненти бізнесу відстають та представляють перешкоди прибуткам та зростаючій резерві.

Резерва УНСоюзу хоча стабілізувалася, потрохи зменшується, та за станом на 31 грудня 2010 року становить 4,505,252 дол. Це передусім завдяки продажеві будинку, де знаходиться Головна Канцелярія УНСоюзу, 4 червня 2007 року, котра додала до резерви суму 4,626,558 дол.

На майбутнє завдання керівництва УНСоюзу і надалі залишається таким, як в останні роки, – підтримувати резерву на прийнятому рівні і спрямовувати зусилля на вдосконалення та інноваційну діяльність з метою збільшення продажів забезпечення, одночасно зберігаючи високий рівень продажів ануїтетів у складних умовах сучасної нестійкої світової економіки.

В додатку, УНСоюз зустрічається з усе більшими вимогами реґулятивних інституцій. Провідники УНСоюзу мусять вчасно реагувати на усі ці вимоги. Багаторічні втрати, пов'язані з братською діяльністю УНСоюзу, додають до перешкод, бо вони спонукають УНСоюз до дотримування всяких реґулятивних питань – зокрема тому, що інші страхові компанії не пропонують братських привілеїв, які збільшують адміністративний тягар, та відвертають або обмежують можливість керівництва зосереджуватися на розв'язанні інших справ стратегічного значення.

Відповідальності Головного Уряду та Екзекутивного Комітету включають виконання резолюцій, прийнятих делеґатами Конвенцій, які відбуваються що чотири роки. Ці резолюції висловлюють колективні пріоритети членів УНСоюзу. 37-ма Конвенція прийняла 14 резолюцій до виконання Екзекутивним Комітетом. За час перевірки Контрольної комісії стан резолюцій був такий: одна повністю виконана, сім резолюцій частинно виконані, три резолюції чекають на виконання, і три резолюції очікують початок підготування до 38-ої Конвенції в 2014 році.

УНСоюз розробив концепцію Українського Культурного Фестивалю, щоб створити нове джерело доходу для Центру Української Спадщини на Союзівці, щоб допомогти покрити видатки. В липні 2007 року Українська Народна Фундація представила перший Український Культурний Фестиваль при Центрі Української Спадщини на Союзівці, й опісля вирішила цей фестиваль організовувати щорічно. Хоча цей триденний Український Культурний Фестиваль, котрий відбувся у липні, був безперечно популярним та дуже успішним з огляду на число відвідувачів, фінансові деталі перших чотирьох фестивалів ще не були розглянені Контрольною комісією. Контрольна комісія переведе окрему перевірку фінансових деталей, приготовлених УНСоюзом та Українською Народною Фундацією. Сподіваємося, що перевірка фестивалю буде завершена та звіт написаний, до кінця 2011 року.

(Закінчення на стор. 9)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

буде висилати різдвяні привітання та малі посилки військовикам американцям-українцям, що служать своїй державі поза межами Америки.

Як і минулого року, звертаємось до громади подати нам імена (англійською мовою), адреси та відзначення наших українців-військовиків, щоб включити їх до наших привітань та молитов.

УНСоюз буде висилати вітання та посилки перед 25-им грудня 2011 р.

Name: ____________________

Rank: ____________________

Address: ____________________

Просимо вислати всі інформації до Головної Канцелярії

до 16 грудня 2011 р. на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
UNA National Organizer – Oksana Trytjak
2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Tel.: 1-973-292-9800 x 3071

e-mail: oksanauna@comcast.net

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
розшукує наступних осіб:

Policy	Name	Branch	Branch Location
A154469	ABRAMIUK, MARIA	5	Astoria, NY
A143945	HOSHOWSKY, MYKOLA	5	
A085419	HRAURENKO, KYRYLO	5	
A085425	HRAURENKO, LEONILA	5	
A050781	DACHUCK, ANNA B	5	
A071478	HNATOW, LESLIE	16	Spring Valley, NY
A123897	ZAILYK, PETER	22	Chicago, IL
A056165	YADLOW, MICHAEL	25	Jersey City, NJ
A117817	YANIUK, MARIA	27	Newark, NJ
A048464	HAWRYLKO, IRENE J	37	Elizabeth, NJ
A135386	SMOLINSKY, VICTORIA M	39	Syracuse, NY
A066819	SAUNDERS, GEORGE	42	Passaic, NJ
A072541	LEWKOWICZ, MARIE J	59	Bridgeport, CT
A082759	MACKNO, ANNIE W	59	
A078775	KURSCHE, MARY	67	Ansonia, CT
A085616	HRYWNIAK, TEKLA	76	Newark, NJ
A087166	HYCZKO, KATERYNA	76	
A101164	BILYNSKYJ, EWHEN	83	Philadelphia, PA
A074233	ROMANCHUK, ANNE	88	Kerhonkson, NY
A039547	LABOYKO, VOLODYMYR	96	Pittsburgh, PA
A058541	JANOWSKI, JOHN	102	Cleveland, OH
A056575	LAZUKA, SYLVESTER	102	
A102593	LOZOWY, JOSEPH	112	Cleveland, OH
A088063	KOWALCHUK, JOSEPH	114	Chicago, IL
A047401	SHEMERDIAK, MARY	114	
A049015	CASAZZA, MAGDALENA	116	Trenton, NJ
A084486	PERCAK, STEFANIA	125	Chicago, IL
A105037	PLOSHANSKY, DR MARTA	131	Chicago, IL
A102010	HYLA, PAWLO	142	Elizabeth, NJ
A058674	CAMPO, ANNETTE	165	Toledo, OH
A052771	HRYNYK, MICHAEL	171	Jersey City, NJ
A059604	WASILENKO, SAM	175	Detroit, MI
A085618	KRYSHANOWSKYJ, MYKOLA	194	New York, NY
A143213	NAHAJKO, CHARLOTTE	194	
A086396	HAYES, LOLA	221	Chicago, IL
A088493	MELNYKOWICZ, WASYL	230	Youngstown, OH
A137243	SZYPULKA, KATERYNA	240	Cleveland, OH
A049255	LEWICKI, MARY	264	Carnegie, PA
A118032	KUSHNIR, MYCHAJLYNA	267	New York, NY
A078763	MINISSALE, ANNE L	287	Jersey City, NJ
A079034	KINNES, MICHAEL	292	Detroit, MI
A049611	WILLIAMS, ANNA	316	Rochester, NY
A118268	SKALLY, KATIE	341	Windsor, ON
Canada	A048257 BARING, ANNA	353	New Brunswick, NJ
A049329	BARNETT, MARY	362	Bristol, PA
A063633	STUBERECK, SIGMUND S	362	
A102107	ANTONIAK, EWDOKIA	379	Chicago, IL
A090868	BOHACHEVSKY, ROSTYSLAW	397	Philadelphia, PA
A095189	DYDYNSKY, KONSTANTYN	397	
A088027	LYSIANSKA, LUBOV	397	
A119010	RYBAK, A	399	Chicago, IL
A152970	BILOUS, SOPHIE	401	Toronto, ON Canada
A060099	HODGETTS, A	409	Dunmore, PA
A070445	TERPLAK, ANNA	432	Toronto, ON Canada
A123005	WYSHNIOWSKY, H	432	
A130338	JANKOWSKI, STEFAN	445	Winnipeg, MB

Вітаємо нових матурантів і їхніх учителів!

Юліяна Бедрус
Ярослав Железняк
Александер Куций
Теодор Кучар
Христина Судик

Школа Українознавства
товариство "Рідна Школа" Детройт
2011

Школа Українознавства в Дітройті
Detroit Mich.
School of Ukrainian Language and Culture

др. Сергій Пасічник
п. Валентина Бойко
мгр. Христина Юзич
мгр. Андрій Перекліта
Директор
п. Любов Красій
др. Ярослав Березовський
Євген Боднаренко

Табльо п'ятьох випускників Школи Українознавства Товариства „Рідна Школа" в Дітройті 2011 року. Цими днями редакція отримала табльо і допис про випускний вечір, що відбувся 4 червня, на якому випускники Школи Українознавства в Дітройті отримали свої матуральні свідоцтва.

Контрольна комісія...

(Закінчення зі стор. 8)

УНСоюз мусить приготовитися на майбутнє, і це повинно бути метою делеґатів Конвенції, членів Головного Уряду та членів Екзекутиви. Хоча продажі ануїтетів ґенерують щораз більшу частку чистих активів, інші компоненти бізнесу набагато слабше зростають, і це тяжко поліпшити. Наприклад, зростання продажей забезпечення в США компенсується зменшенням продажей в Канаді.

Управління УНСоюзу далі намагається зменшити видатки для Українського Культурного Центру (Союзівки) та своїх тижневих газет. Хоча втрати на братську діяльність набагато менші від тих, котрі були минулими роками, без трансформаційних змін УНСоюз не зможе бути фінансово успішним. Під час декількох минулих Конвенцій вирішено втримати УНСоюз таким, яким він є, і це до якоїсь міри підтримує небажання звертати увагу за меншу потребу бізнесу страхування УНСоюзу в Канаді. Це також не допомагає уникнути або бодай зменшити постійне вичерпування резерви УНСоюзу Союзівкою та газетами.

Звіт подає Головному Уряду та членам Екзекутиви УНСоюзу поради, котрі мають до діла з поліпшенням передання інформацій членам, включно з вибраними делеґатами та членами Головного уряду; впровадженням встановлених стратеґічних ініціятив; застановленням над справами ануїтетів; посиленням участи службовців УНСоюзу у бізнесових цілях; кращим використанням братських привілеїв через досліджуванням нових джерел прибутку та кращим зрозумінням видатково-прибуткових таких зусиль знизити майбутні субсидії УНСоюзу.

Голова Контрольної комісії С. Тисяк сказав, що для Контрольної комісії було пріоритетом поділитися вислідами та рекомендаціями з членами Головного Уряду та з Екзекутивою УНСоюзу, щоб допомогти їм спрямовувати та ефективно провадити безпосередні забезпеченеві програми УНСоюзу, та щоб забезпечити підзвітність усіх ланок та прозорість фондів. Висліди перевірки та рекомендації Контрольної Комісії є ресурсами для Екзекутиви радних УНСоюзу.

Вшанували українських американських ветеранів

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія, – Український освітньо-культурний центр (УОКЦ) продовжує традицію вшанування українських американських ветеранів у Філядельфії та околицях. До посту УАВ належить 40 ветеранів Другої світової війни, Корейського конфлікту, В'єтнамської війни, акцій „Бурі в пустелі" та „Щит в пустелі". Декілька членів УАВ у даний час служать у Афганістані.

Вшанування відбулося 19 листопада. Ветеранів почастували сніданком та кавою члени Дирекції УОКЦ Люба Калита і Лариса Кривуша. Опісля 25 членів УАВ зібралися у ґалереї ім. Олександра Черника.

Урочисту частину розпочав командир посту УАВ Едвард Зетик. Президент УОКЦ Борис Павлюк привітав ветеранів від імені української громади Філядельфії, подякував їм за службу у часі потреби. Ветерани були задоволені концертом майже 40 учнів „Нашої Української Рідної Школи". Також ветеранів привітав представник Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" Анатолій Мурга.

Командир посту Е. Зетик подякував присутнім за добрі слова, дітям – за прекрасні пісні, а кредитівці за 5,000 дол. на побудову меморіялу УАВ. Після цього ветерани мали обід, який спонзорувала кредитівка „Самопоміч".

Наталія Ґріґа

Під час вшанування українських американських ветеранів Філядельфії.

УКРАЇНА І СВІТ

Лицарі визвольного руху

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – Серед нескорених патріотів, котрі жертвували своїм життям в ім'я волі й незалежности України був головний зв'язковий Проводу Організації Українських Націоналістів Ярослав Федик. Він народився 9 жовтня 1916 року в селі Мечищів у багатодітній (восьмеро дітей) родині Миколи й Анастасії Федиків. Навчався у Бережанській гімназії, вступив в ОУН. Щирим його другом у революційно-визвольній боротьбі був Ярослав Старух.

За антипольські настрої й активну націоналістичну діяльність 1939 року Я. Федик був заарештований польськими властями й ув'язнений в Березі Картузькій.

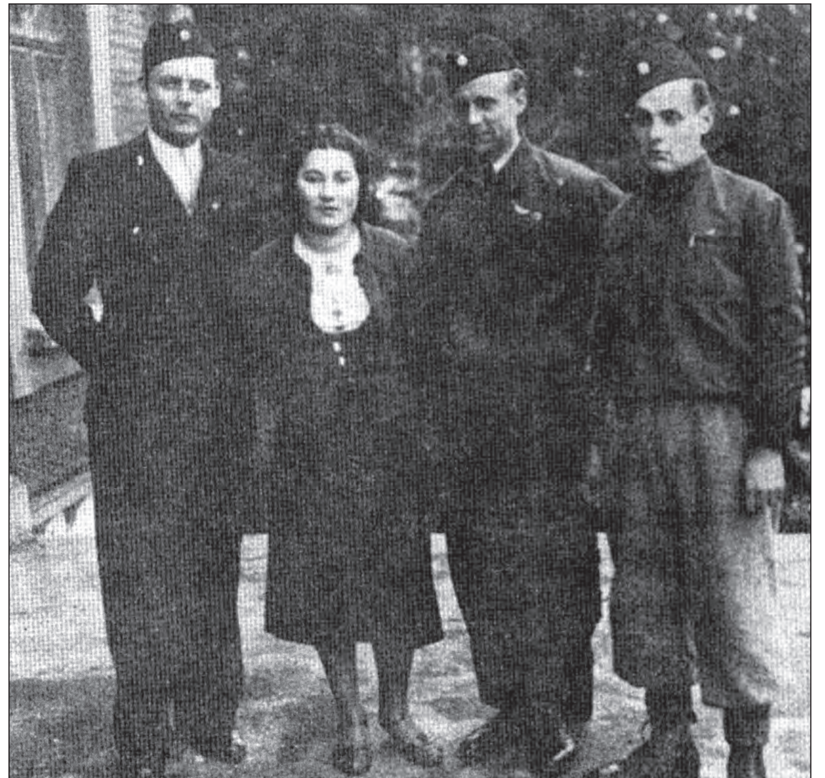
Після звільнення з тюрми Я. Федик став членом Крайового проводу ОУН, згодом – головним зв'язковим Проводу ОУН. Був в особистій охороні першого начальника Служби безпеки ОУН Миколи Лебедя. Саме через нього встановила зв'язок з М. Лебедем уродженка села Шибалин, керівниця Українського Червоного Хреста, зв'язкова Головного командира Української Повстанської Армії Романа Шухевича („Тараса Чупринки") Галина Дидик („Анна").

Разом з Ярославом Стецьком, М. Лебедем та Іваном Гриньохом Я. Федик вивозив за кордон архіви ОУН, вів активну боротьбу в роки німецької окупації України. Після війни пробився на захід, проживав у Мюнхені. Був співзасновником і працівником видавництв та видань „Сучасна Україна", „Сучасність", „Пролог".

У 1950 році Головний військовий штаб УПА нагородив Я. Федика Срібним Хрестом бойової заслуги другої кляси.

Я. Федик помер 9 липня 1981 року на 65-му році життя, про що сповістили в некролозі видавництво й редакція журналу „Сучасність". Поховали його 13 липня того року на цвинтарі „Вальдфрідгоф" у Мюнхені поруч з Я. Стецьком.

Варто додати, що такими ж славними лицарями, учасниками національно-визвольної боротьби, членами ОУН та УПА були й рідні Я. Федика. Його брат Богдан у 1939-1941 роках перебував в еміґрації, де пройшов військовий вишкіл, згодом повернувся в Україну. Потім командував сотнею УПА („Крук"), а в останньому бою з військами НКВД застрелився, щоб не потрапити в полон. Брат Михайло був в УПА політвиховником, влітку 1946 року загинув у бою з енкаведистами у Вільховецькому лісі на Бережанщині. Сестра Володимира була зв'язковою і районною активісткою жіночої сітки. Коли її схопили енкаведисти, вжила отруту. Тата і маму Я. Федика та його чотирьох сестер – Олександру, Євгенію, Марію та Ольгу – вивезли до Сибіру.

Учасники підпілля Організації Українських Націоналістів у 1936-1942 роках (зліва): Іван Дацишин, Люба Петрицька, Ярослав Пришляк, Ярослав Федик. Фото: архів Бережанської гімназії

Високу ціну заплатила родина Федиків за наше право жити у вільній Українській державі. Пам'ятаймо про це!

Тетяна Будар

Невеселі думки з читацької залі

УЖГОРОД.– Закарпатські бібліотеки влада прямо таки свавільно витісняє на загумінки, позбавляючи їх фінансування. За останні 10 років в області ліквідовано 91 публічну бібліотеку, або 17 відс. від їхнього загального числа. Цифра вражаюча. Це при тому, що протягом 2010 року послугами бібліотек скористалися 541 тис. закарпатців (майже половина населення области), що замовили понад 10 млн. документів. То потрібні нам бібліотеки чи ні?

Чимало „державних" діячів хотіли б „зекономити" на здебільшого єдиному в селі осередку культури та інформації. На жаль, останнім часом зменшується поповнення бібліотечних фондів через постійне обмеження фінансування. Торік до бібліотек надійшло понад 13 тис. книжок, з яких 8,000 виданих за кошти области, а майже 4,000 – за державною програмою „Українська книжка".

Мало це чи багато? Красномовна відповідь: нові надходження на одного читача складають 0.1 відс., а на селі – 0.08 відс. Тобто, майже близькі до нуля. Окрім того, що не виділяють грошей на закупівлю літератури, книжки ще мають таку властивість, як старіти, зношуватися. І зношуються найбільше ті, що користуються популярністю, бо завжди на руках. Коли книжка має 60 відс. зношености, бібліотекарі зобов'язані її списати. Так от у минулому році з бібліотек области вилучено 177 тис. примірників – у той час, як нові надходження становили лише 66 тис.. Списання у 2.1 рази перевищило поповнення фондів – найбільше за останні п'ять років!

За 10 років фонди публічних бібліотек области скоротилися із 7,242,000 документів до 6,188,000 – або більше, ніж на мільйон (або майже на 15 відс). І все через те, що книгозбірні не поповнюють новими книжками.

Тим часом облік незадоволеного попиту свідчить, що читачам гостро бракує сучасної української літератури (особливо дитячої), науково-популярних та довідкових видань, творів української і світової літератури.

Тривожним дзвінком прозвучав факт, що обласній бібліотеці уперше в бюджеті краю не заклали грошей на закупівлю літератури. (Щоправда, таки всередині року схаменулися і начебто обіцяють виділити 100 тис. грн).

Обласна книгозбірня має хронічні проблеми з підвалом, який постійно заливає ґрунтовими водами і де зберігаються чимало цінних фондів. Потрібен ремонт чи навіть реконструкція. На зустрічі з бібліотекарями і заступник голови обласної ради Андрій Сербайло, і голова управління культури облдержадміністрації Юрій Глеба запевнили, що наступного року необхідні кошти будуть прописані в бюджеті области.

Ще тривожніша звістка надійшла з Хуста, де районну дитячу бібліотеку просто спакували у скриньки і переселили до підвалу районної ради. Таким чином дітей та юнацтво 35-тисячного міста та великого району просто позбавили книжки! Зроблено це незаконно, адже за законодавством України бібліотеку ніхто не має права переселяти в гірше приміщення. Тут же дітей спрямували у підвал! Враховуючи, що районна рада у суботу й неділю не працює, то виникає питання, для кого і коли має тепер працювати Хустська дитяча бібліотека?

Ясна річ, що не всюди ставляться до бібліотек так, як у Хусті. Гідним прикладом для наслідування є Мукачево, де на закупівлю книжок міській та районній бібліотеці місцева влада виділяє майже стільки грошей, скільки обласна – для всієї области. Тут навіть придбали мікроавтобус для районної бібліотеки. Те, про що може тільки мріяти Закарпатська обласна наукова універсальна бібліотека, яка взагалі не має свого автотранспорту! Належно шанують свої бібліотеки й виноградівська, тячівська, рахівська влади.

Але найбільшою „бібліотечною" ганьбою є славне місто Ужгород, яке вже чимало років не виділяє ані копійки на закупівлю книжок у міські бібліотеки.

Звісно, не тільки сумні думки викликають стан справ у бібліотеках. Бо робиться й чимало доброго. Хоча, як правило, на ентузіазмі самих бібліотекарів. Серед здобутків цього року – вдруге успішно проведений обласний книжковий ярмарок „Книга-Фест", численні культурницькі акції в залях бібліотек, присвоєння головній книгозбірні области імені Федора Потушняка, відомого письменника і вченого, виникнення громадської організації „Асоціяція бібліотекарів Закарпаття", й поступова інтернетизація сільських бібліотек за рахунок фонду Біла Ґейтса...

Однак, при підтримці влади здобутків було б значно більше. Не хочеться, аби про наших можновладців згадували як про людей, за правління яких до бібліотек не надійшло жодної книжки.

Олександр Гаврош

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ГОЛОДОМОР

ПАВЛОДАР, Казхастан

Учасники вшанування пам'яті жертв Голодомору. Фото: Михайло Голованчук

Активісти Товариства української культури ім. Тараса Шевченка 26 листопада вшанували пам'ять жертв Голодомору в Україні. За тиждень до Всеукраїнської акції скорботи в радіопрограмі української громади, що виходить на обласному радіо, було оприлюднено заклик Світового Конґресу Українців та заяву Українсьої Всесвітньої Координаційної Ради про акцію вшанування пам'яті жертв цієї трагедії і запрошено всіх людей доброї волі взяти участь у заходах з цієї нагоди, приєднатися до акції світового маштабу „Запали свічку пам'яті".

У світлиці-музеї Товариства, де базується і штаб-квартира Асоціяції „Українці Казахстану", було відкрито плякатний варіянт виставки „Забуттю не підлягає". Кожен з 54 пляншетів відтворював історичну хронологію долі мільйонів українців та людей інших національностей, які загинули внаслідок злочинної політики тодішньої влади.

Бажаючі ознайомилися з матеріялами книг – „Злочин" (упорядкованої Петром Кардашем) і „Розсекречена пам'ять в документах ГПУ-НКВД". В день акції зранку скорботні церковні дзвони храму Української греко-католицької церкви свв. Петра і Павла закликали парафіян та усіх бажаючих павлодарців віддати данину пам'яті невинноубієнним.

В молодшій та середній групах українського відділення школи національного відродження голова Товариства Михайло Парипса разом з вчителькою Юлеєю Клочан провели лекцію пам'яті, розповівши дітям про трагедію українського народу, у якій загинули мільйони дітей.

По полудні в світлиці Товариства зібралися дорослі та молоді активісти української громади, старші учні українського відділення школи і разом з настоятелем церкви о. Ярославом Головчуком, запаливши „Свічки пам'яті", помолилися за душі жертв Голодомору.

Виступаючи перед учасниками акції, М. Парипса зазначив, що сьогодні є чимало офіційних документальних доказів, як в Україні та за її межами, що Голод 1932-1933 років був чітко спляновамою акцією геноциду. М. Парипса підкреслив, що українська дипломатія та СКУ доклали чимало зусиль для визнання світовою спільнотою та міжнародними інституціями Голодомору геноцидом народу України.

Ветерани Володимир Кащишин, Галина Дворцева, Петро Капчик поділилися спогадами про Голод 1930-их років, про який знали з розповідей рідних та односельців і бачили його наслідки власними очима.

Учасники акції пам'яті переглянули документальні та художній відеофільми, де розповідається про страшні голодні роки українського народу.

З першими сутінками у цей день люди запалили свічки пам'яті, поставивши їх на підвіконниках своїх будинків та квартир, щоб символізувати всеукраїнську єдність у цій акції і вічну пам'ять жертв Великого Голодомору.

Михайло Голованчук

ЛОХВИЦЯ, Полтавська область

З ініціятиви районної організації Всеукраїнського об'єднання „Свобода" біля пам'ятного знака „Жертвам Голодомору та політичних репресій" українські націоналісти вшанували пам'ять жертв більшовицького режиму та запалили незгасиму Свічу пам'яті жертв Великого Голоду. Промовляв голова районної організації Всеукраїнського об'єднання „Свобода" Олександер Панченко.

Прес-служба ВО „Свобода"

ТРИБУНА ЧИТАЧІВ „СВОБОДИ"

Влада, опозиція і народ

Українська держава зараз перебуває у критичному становищі. Невдоволення населення виявляється у безкінечних протестах. Причин є багато. Немає авторитетного провідника-патріота, якого поважав би народ та політики. І саме тому немає єдности в народі і у політиків. У більшости політиків нема льояльности до своєї держави.

Повищий стан довів державу від національного піднесення (в 1991 році 90 відс. громадян схвалили незалежність України) до політичних криз. Обіцянки політиків, які після виборів не виконуються, довели народ до безрадности та недовіри до політиків – і тих, що при владі, і тих, що в опозиції.

Стан внутрішної політики України, за сучасної влади далекий від задовільного. Здоровий розвиток державности вимагає перш за все спільної ідеологічної основи – національної свідомости. Він вимагає розвитку економіки, достатнього соціяльного забезпечення, дозволу вільно висловлювати свою думку та єдности народу і політиків.

Національна свідомість – це фундамент існування держави. Реґіонали відбудовують радянську державу. Зусилля їхні спрямовані на приниження української мови, на русифікацію України. Президент Віктор Ющенко прямував до національного відродження, а прем'єр Юлія Тимошенко національному розвоєві держави не надавала уваги.

Поліпшення економічного стану є бажанням населення. На мою думку, економіка України тепер на шляху до оздоровлення. Є спроби влади провести реформи для покращання економічної ситуації, але ці реформи зустрічають протест народу. Не треба забувати, що зараз майже цілий світ переживає економічну кризу.

За прем'єрства Ю. Тимошенко були постійні проблеми з осхваленням бюджетів у Верховній Раді. Проблеми були з міністром економіки, який остаточно зрезиґнував, бо не міг погодитись з виплачуваннями, котрі були незгідні з бюджетом держави.

Який стан соціяльного забезпечення в Україні, не знаю, про те мало пишеться в пресі. Та виглядає, що та галузь державного устрою є важливою для народу України, якщо новостворене об'єднання соціял-демократів, очолене Олександром Морозом, придбало 25 відс. при опитуванні населення.

Єдности народу в Україні немає. Без єдности нічого путнього не вдієш. Ю. Тимошенко, мабуть, тепер найбільше об'єднує народ. Партія Реґіонів своїми вимогами надати російській мові державний статус в великий мірі спричинила роздор народу. Я думаю, що Віктор Янукович бачить деструктивні наслідки мовної політики і робить спорадичні спроби мовні чвари злагіднити. На перешкоді стоять передвиборні гасла реґіоналів, впертість проводу та рядового членства цієї партії. Вороги української незалежности мовні незгоди на сході України не тільки використовують, а й фінансово підтримують.

Незгода політиків має іншу основу, ніж незгода народу. Цій основі назва – незріле вождівство. І у великий мірі Ю. Тимошенко є однією з тих, що їх роздори спричинює. У неї багато енерґії та недостатньо поваги у політиків, щоб вона могла вести опозицію. Я думаю, що коли б вона менш настирливо показувала свою жадобу володарювати, то, може, вона ту владу осягнула б. Виглядає, що незгода політиків – це хронічна хвороба демократичних партій України. Яскравий вияв цього був очевидним за Президента В. Ющенка та прем'єра Ю. Тимошенко. На відміну від них у реґіоналів назовні панує єдність.

Шлях України у майбутнє – тернистий. 20 років незалежности для набуття досвіду у веденні держави – небагато. Віки фізичного і духовного поневолення знищили усі здібности будувати державу. Зараз є потреба очищення та об'єднання нації. Партія Реґіонів розбудовує економіку, але руйнує націю. Ю. Тимошенко – це людина, ідеологія якої – за всяку ціну правити державою. В історії народів, у критичних моментах з'являвся спаситель. Чи таким спасителем буде О. Мороз, чи хтось інший – час покаже.

Ярослав Жмуркевич,
Елкінс Парк, Ілиной

Члени Ради директорів кредитових спілок з Ню-Йорку (зліва) і Йонкерсу (справа) під час зустрічі з Патріярхом Української Греко-Католицької Церкви Святославом Шевчуком у кабінеті президента Фордгемського Університету Джозефа МакШейна перед початком нагородження провідників Української Греко-Католицької Церкви. Обидві кредитові спілки були спонзорами цієї події. Співспонзорами церемонії нагородження були Фордгемський Університет і Українська Католицька Освітня Фундація. Захід почався 20 листопада в університетській церкві в містечку Роз Гіл, і продовжився прийняттям в Студентському центрі МакГінлі. У події взяли участь понад 850 гостей. Фото: Христина Чайковська

Блаженніший Святослав Шевчук – Глава і Батько Української Католицької Церкви

Продовжуючи інформувати наших читачів про важливу подію у Фордгамському Університеті, вміщуємо нижче текст нагородної грамоти про надання Патріярхові УГКЦ Святославові (Шевчукові) почесного ступеня доктора гуманітарних наук.

У день П’ятидесятниці апостол Петро встав і, цитуючи пророка Йоіла, промовив: „Юнаки ваші будуть бачити видіння, а старшим вашим сни будуть снитись“ (Діяння 2:17).

У цей сповнений очікуваннями період у житті Української Католицької Церкви Блаженніший Святослав Шевчук, після його інтронізації цього року, втілює цей рух Духу. Плекаючи мрії його славетних попередників і обраний втілити в життя своє власне бачення розвитку Церкви, Блаженніший несе відповідальність за пастирське піклування про душі вірних Церкви, яка налічує понад 5.5 мільйонів віруючих по всьому світі.

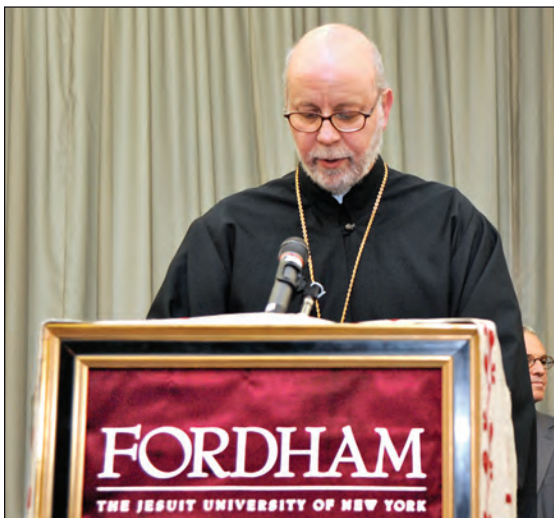
Після завершення будівництва нового Патріяршого собору Воскресіння Христового у Києві, Блаженніший продовжує духовно будувати Церкву, невпинно закликаючи віруючих підтримувати один одного у вірі і дусі апостолів, на яких вона заснована.

Визнаючи в Київському християнстві спільні коріння ідентичности тих, хто формує це тіло, Блаженніший закликає Церкву бути обізнанішою про свою унікальну місію, будучи Церквою, яка бере свій початок від Київської Русі тоді, коли існувала християнська єдність. Блаженніший закликає свою паству пам’ятати свої витоки як Церква, що була частиною Константинопольського патріярхату і також залишалася в повному сопричасті з Римським Апостольським Престолом.

Блаженніший визнає, що Церква знаходиться сьогодні на новому етапі розвитку, і він намагається продовжувати пропаґувати ідеї Блаженнішого Любомира Гузара, підкреслюючи важливість кенотичної Христової любови – основи нашої ідентичности як спільноти віруючих, які ставлять, на противагу обмежености спілкування, відкритість до міжцерковного і міжнаціонального діялогу.

З початку служіння як Глава Української Католицької Церкви, цей динамічний молодий провідник зробив надзвичайно важливі кроки для зміцнення своєї пастви в усьому світі, використовуючи з цією метою Синод Єпископів Києво-Галицької Митрополії, Постійний Синод у Римі та Патріярший Синод, який нещодавно відбувся в Бразилії. Крім того, він продовжує використовувати пастирські візити, соціяльні медіа і проповіді, щоб розповсюджувати своє послання єдности у вірі. Бачення Блаженнішого надихає його ще більше служити на благо своєї пастви.

Вшановуючи його невтомне служіння Церкві, його щедрість духу в продовженні життєво важливої роботи його попередників, і його надхненну працю заради поширення місії Христової спасительної любови, Президент і члени правління Фордгемського Університету, зібравшись з цієї урочистої нагоди і відповідно з повноваженнями, наданими нам реґентами університетів штату Ню-Йорк, проголошують рішення надати Блаженнішому Святославу Шевчуку, Главі Української Католицької Церкви, почесний ступінь доктора гуманітарних наук, який надає йому право користуватися всіма правами і привілеями, пов’язаними з цим ступенем, що є нашою найвищою нагородою. Ця грамота була надрукована під нашим наглядом та завірена корпоративною печаткою університету 20 листопада 2011 року Божого.

Промовляю Єпископ П. Хомницький.

Ректор УКУ Борис Гудзяк приймає грошовий даток у 100 тис. дол на жіночі студії від президента СУА Маріянни Заяць.

На церемонії виступив Архиєпископ Української Православної Церкви в США Антоній.

Патріярх Святослав промовляє до гостей церемонії нагородження провідників Української Католицької Церкви.

ПОСТАТІ

Яскравий приклад українства

КИЇВ. – 19 жовтня в „Українському домі" столиці відбулась урочиста презентація спогадів проф. Богдана Гаврилишина „Залишаюсь українцем". У них автор розкриває секрет власного життєвого успіху, який полягає у постійному бажанні працювати над власним розвитком та на користь ближніх.

Життєвий шлях Б. Гаврилишина є добрим прикладом для молодших поколінь. Він показує, як важливо не боятись самостійно мислити і відважно мріяти, навіть за найскрутніших обставин.

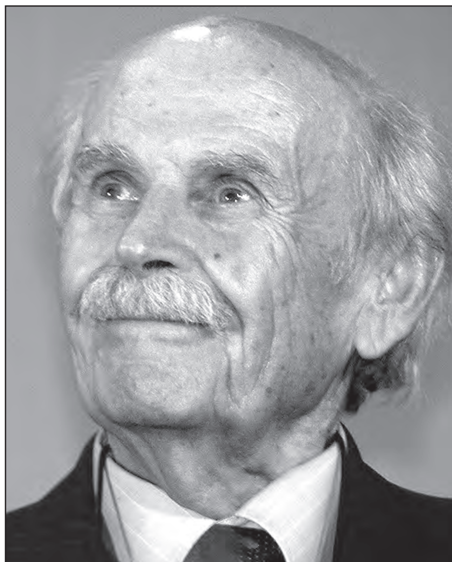
Перший Президент України Леонід Кравчук пише: „Ця книга спогадів дуже цікава, особливо для молоді. Автор, якого я добре знаю, розповідає, як він, хлопець з українського села, який жив під польським і радянським режимами та німецькою окупацією, пережив з великими пригодам Другу світову війну, пізнав світ і став людиною світу, залишаючись українцем".

За словами письменника та літературознавця Івана Дзюби, „у своїх спогадах Богдан Гаврилишин говорить, що непереборний інтерес до навколишнього і потяг у широкі світи зродився у нього ще з дитинства. Спершу він задовольняв його читанням книжок, а згодом пізнавати світ довелося ціною власного, часом гіркого, досвіду. Тяжкою працею він утвердив себе в чужих краях, став визнаною у світі людиною, але не позбувся українського кореня і потреби у рідній землі. Спогади підтверджують гасло, яким керується проф. Б. Гаврилишин: „Мислити ґльобально, діяти льокально". Добре було б, якби цей принцип засвоювала наша сучасна молодь".

Керівник гурту „Океан Ельзи" і засновник фонду „Люди майбутнього" Святослав Вакарчук дає таку характеристику: „Хлопець з села. Лісоруб. Інженер. Професор. Радник президентів, дипломатів і міжнародних корпорацій. Людина світу… Богдан Дмитрович – людина, яка постійно вчиться та мріє і крок за кроком йде вперед у пошуках гармонії. Ця книга про можливості і відкриття, про надії і сподівання, про молодь і для молоді, про мистецтво життя".

„Мріяти, вірити, ставити мету та досягати її – такою є історія Богдана Дмитровича Гаврилишина. Ось лише деякі із його чеснот, що надихають мене особисто: віра у людей, щирість, активна суспільна позиція на світових теренах, любов до

Богдана Гаврилишина

України, безмежне бажання вчитися та пізнавати світ, мудрість та жартівливість … Ця книга про особистість, яка вийшла із українського села та увійшла у світову еліту лідерів, що впливають та змінюють навколишній світ… Зазирніть за завісу часу, та упевніться в тому, що надзвичайне – можливе!", - написав генеральний директор „Microsoft-Україна" Дмитро Шимків

Видання книги збіглося з 85-річчям автора. Привітати Б. Гаврилишина прийшло дуже багато людей. З привітальними словами на честь автора виступали Владика Любомир Гузар, Патріярх Філарет, І. Дзюба, Д. Шимків та багато інших відомих людей.

„Ми познайомилися на початку 1970-их років у Римі, до того часу про нього я вже багато знав, але особисто ми знайомі ще не були. Коли ми зустрілись, я зрозумів чому в канадських лісах лишилось так багато незрубаних дерев. Покликання пана Богдана – не корчувати канадські ліси. Його покликання – світ, наука, політика, і при цьому де б не був він, всюди залишається українцем", – сказав Владика Любомир на презентації книги Б. Гаврилишина „Залишаюсь українцем". Єрарх навіть написав передмову до цієї цікавої книжки.

„Коли я прочитав заголовок цієї книги, то подумав – як своєчасно вийшла ця книга. В Україні – не всі українці. Одна духовна особа сказала мені так: „Я тілом українець, а душею руській". „Українців тілом" у нас багато… Тому ми й маємо наші сьогоднішні проблеми. А Богдан Дмитрович – це людина, яка виконує Божу заповідь „Люби ближнього свого", тільи ближній для нього – вся Україна", – сказав Патріарх Філарет. Він нагородив автора орденом Князя Володимира II ступеня.

А Національна Академія Наук України вдостоїла ювіляра золотої медалі „За наукові досягнення".

Наостанок привітати автора знаменитих спогадів приїхав його улюблений народний хор „Калина" з Полтави. В той час, як хор заспівав „Многая літа" всі присутні в залі встали і підхопили привітання чим дуже розчулили проф. Б. Гаврилишина. На презентації панувала атмосфера тепла, радости, доброзичливости, як у дружній українській родині.

Володимир Мусяк

Презентація компакт-диску солістки Лілії Коструби

ЛЬВІВ. – Завдяки підтримці відомого мецената Євгена Коструби з Канади вийшов дебютний компакт-диск Лілії Коструби „Осінній вальс", який об'єднав 18 сольоспівів Анатоля Кос-Анатольського (1909-1983).

29 жовтня у Львівській філармонії відбувся концерт-презентація диску. Л. Коструба (сопрано) підготувала сольну програму з творів А. Кос-Анатольського, згуртувавши навколо себе ентузіястів – пропаґандистів музичної спадщини композитора.

Камерно-вокальна лірика мистця займає особливе місце у репертуарі солістки філармонії Л. Коструби. До 100-річчя від дня народження А. Кос-Анатольського у 2009 році співачка здійснила комп'ютерний склад, упорядкувала та видала збірник сольоспівів, багато з яких до цього часу існували лише в рукописах.

У виконанні Л. Коструби (концертмайстер – Заслужена артистка України Ярослава Матюха) напрочуд виразно, щиро, емоційно прозвучали сольоспіви, а в перерві між грою піяністів – Заслуженої артистки України Оксани Рапіти та Мирослава Драґана – Роман Біль виконав прозові та віршовані твори композитора.

Компакт-диск Лілії Коструби „Осінній вальс".

Завершенням концерту стало виконання вокальних тріо (написаних колись для сестер Байко) з участю Оксани Савіцької (сопрано) та Олени Ніколенко (меццо-сопрано).

Співачку Л. Кострубу знає львівський музичний загал як високопрофесійну, правдиву ентузіястку своєї справи, постійно сповнену нових творчих плянів, завжди готову допомогти своїм мистецтвом в організації різних громадських заходів, присвячених визначним подіям українського життя.

Ганна Гаврилів

Сяючі картини Юрія Нагулка

Загалом в активі Ю. Нагулка вже близько 40 персональних та 30 колективних виставок. Протягом 2009-2011 років його роботи були представлені у „Метрополітен-музеї“ та „National Arts Club“ Ню-Йорку, на найбільшому мистецькому форумі „Art-Basel Miami-Beach“, в Народному домі Ню-Йорку та Українському культурному центрі в Парижі. Цього року його роботи мали успіх на відомих авкціонах „Phillips de Pury and Company“ та „Bonhams“.

Україна ж, яка у травні цього року перейняла головування у Комітеті міністрів Ради Европи, представила країну творчістю художник, Заслуженого діяча мистецтв України Юрія Нагулка. Виставка його робіт під назвою „Творіння“ експонувалася у приміщенні Парляментської Асамблеї Ради Европи і отримала схвальні відгуки мистецтвознавців і глядачів.

Ю. Нагулко народився біля Здолбунова, Рівненська область, у 1977 році закінчив у Рівному Український інститут інженерів водного господарства і працював за спеціяльністю понад 10 років. Кар’єру інженера-будівельника він завершив на посаді президента компанії „Південненерґобуд“ в Миколаївського області.

Сам мистець згадує: „Дитинство моє пройшло в мальовничому селі Гільче, відомому джерелом св. Миколая. Починав з вирізання фігурок з газет.

Юрій Нагулко

Пізніше почав малювати акварелллю. У 14 років самотужки почав освоювати олійний живопис. Писав на лляних рушниках, які натягував на саморобні підрамники, на картонках, на всьому, що годилось для цієї справи. Але найбільше мені подобалася акварелля. Техніка складна – миттєва. Помилився – все пропало“.

Сьогодні творчість Ю. Нагулка, який не має спеціяльної освіти, отож є самоуком, відома далеко поза Україною. Його картини є в багатьох картинних ґалеріях і приватних зібраннях у Німеччині, Росії, США.

Його роботи приваблюють глядачів і колекціонерів ориґінальною манерою виконання: пензлями він не користується, фарби наносить мастихіном – інструментом з гнучкої сталі чи рога у вигляді ножа чи лопатки на зігнутій ручці.

Свою манеру художник називає „юризмом“, а стиль – абстракцією реальности.

„Абстракція реальности, – пояснює Ю. Нагулко, – це квінтесенція події, епізоду, важливого для невеликого або великої кількости людей. Взаємини людей, виявлені через любов і ненависть, часто діяметрально протилежні, але природні, без пози і нарочитости. Пізнання сутности духовного життя крізь призму нескінченности часу, виявлену в мистецтві минулого, в релігії, у філософії цілих поколінь“.

Художник зображує релігійні сюжети, своєрідно їх інтерпретуючи, філософські абстракції, природні та міські пейзажі. Звертається він і до іконопису, щоправда, в дещо альтернативному його варіянті. Його твори завжди задумливі, повільні, медитативні, показують глядачеві справжню сутність зображуваних людей, речей і пейзажів.

Анна Ступчук,
студентка Національного університету „Острозька академія“, Рівне

Картина Юрія Нагулка „Земля“.

СТОРІНКА ІСТОРІЇ

Слово про Гетьмана Івана Сулиму і його родовід

Ірина Малакова

Люди старшого віку знають, що в українських сім'ях після 1917 року не можна було заглиблюватись у минуле, якщо воно не було більшовицьким. Тим часом деякі речі з минулого, що зберігались вдома, розбурхували дитячу цікавість, викликали бажання дізнатись, що це і для чого. Та розповіді про старе життя бували дуже короткими і скупими – старші боялись, що „непролетарське" походження може створити великі труднощі в житті – приклади такі були відомі.

І все ж я, роздивляючись альбоми з фотографіями та розпитуючи, поступово запам'ятовувала, хто був на цих світлинах і в яких родинних зв'язках вони перебували. Пізніше, коли вже стало можливим дізнатися про минуле, не було в кого розпитувати.

1973 року я привезла до Києва з Москви, з сімейного архіву дідусевої сестри після її похорону, старі листу, декілька альбомів з фотографіями, які часом виявлялися тими ж, що й в нас. Привезла й старий настільний альбом з віршами і малюнками, під якими стояли підписи Павла, Дмитра та Катерини Сулимів. Цей альбом подарували 1866 року моїй майбутній прабабусі – Варварі Вікулиній-Кірсановій. Далі про це – докладніше.

Минали роки: праця, родина, діти не залишали вільного часу для розгадування таємниць старовинного альбому й листування предків. Лише згодом, вже на пенсії, ці прізвища спонукали мене зайнятися пошуками зв'язку Сулимів, Вікуліних і Кірсанових. Адже все, що я чула про минуле, розповідала в моєму дитинстві моя бабуся Любов Кірсанова, в дівоцтві – Чарковська.

Пошук розпочався з бібліотек, потім були архіви – київські та інших міст, листи-запити до сільських рад, інтернет, спогади про домашні розмови. Не один рік тривало вивчення сотень опублікованих і неопублікованих документальних джерел з виловлюванням свідчень, з аналізою знайденого. Нарешті вдалося простежити свій родовід з кінця XVI ст.

Тоді Михайло Сулима засновував нові поселення в Подніпров'ї, а також виконував інші обов'язки як служилий шляхтич. Від його сина Івана пішла родинна гілка, яка пов'язана з селом Сулимівка теперішнього Бориспільського району Київської області. Ще одна гілка роду простежується від Федора, другого сина Михайла, у зв'язку з селом Великі Будища Диканського району Полтавської області.

Отож наприкінці XVI ст. у літописному, часів Київської Русі місті Рогоща (Городище) народився Іван Сулима – майбутній український гетьман європейської слави, мій далекий предок. На жаль, біографічні відомості про нього досить скупі, навіть рік народження невідомий.

На думку деяких дослідників, рід Сулим бере початок з князівських часів, але відомим став якраз з початку XVII ст. В Сулимівському архіві є запис про те, що „Іоанн Сулима з Чарней шляхтич, зашедший з німецької земли, був за короля Зиґмунда III в чині Великого канцлера коронного". Тобто за часів правління польського короля Сиґізмунда III, що припадають на 1587-1632 роки, вже була визнана приналежність Сулим до української шляхти, а разом з тим одержані маєтності в Кременецькій волості на Волині.

Рід Сулим мав герб „Сулима": „Щит, розділений золотом і червоним, у верхньому полі – половина чорного орла з розвернутими крилами, у нижньому полі – срібні жорна, два над одним, у клейноді, як і на щиті, чорний орел, намет срібний, підбитий червоним".

І. Сулима 1615 року вступив на службу до коронного гетьмана Станіслава Жолкевського, канцлера Речі Посполитої, головнокомандувача польських військ, якого сучасники справедливо називали „першою шаблею Польщі". Від С. Жолкевського І. Сулима одержав з його маєтностей в нагороду за службу лівобережні села Лебедин, Сулимівку, Кучаків. 1620 року військо С. Жолкевського в битві під Цецорою зазнало поразки від турків, сам гетьман загинув, бо відмовився від пропозиції своїх офіцерів залишити поле бою.

Деякий час по тому І. Сулима служив у польських маєтках Софії Станіславівни Даниловичевої, будучи помічником при урядникові Ярошеві Ґлоґовському. В квітні 1629 року за розпорядженням Даниловичевої взяв участь у розоренні села Тростянець, що належало Пустинно-Микільському монастирю.

Чи то через ущемлення поляками прав української шляхти, чи в пошуках пригод Іван Сулима опинився в Запорізькій Січі. На той час запорожці були грізною силою і керував ними леґендарний Петро Конашевич-Сагайдачний, під проводом якого і служив І. Сулима. Він брав участь у козацьких походах на турків і татар, в підкоренні турецької Кафи (Феодосії) в Криму, Трапезунда за Чорним морем, двічі в руйнуванні околиць Царгорода (Константинополя) та в переможному Хотинському бою 1621 року, коли 40-тисячне козацьке військо на чолі з П. Конашевичем-Сагайдачним разом з польською армією розгромило величезне військо турецького султана, але П. Сагайдачний дістав смертельне поранення.

Завдяки природним здібностям І. Сулима незабаром набув авторитету у запорожців; талановитий стратег і відчайдушний рубака, для ворогів він став справжньою карою Божою та мав у них прізвисько „Азовський вовк".

Одного разу І. Сулима опинився в турецькому полоні і кілька років був прикутий до галери. У бою турок проти італійців біля грецьких берегів за допомогою болгарина-наглядача він зумів скинути кайдани, звільнив товаришів-невільників, з якими полонив 300 турків. Вони втекли на турецьких галерах.

І. Сулима очолював кілька походів на „чайках" по Дніпру й Чорному морю, коли козаки захопили Азов, Кілію, Акерман (Білгород-Дністровський), визволили з полону тисячі невільників, взяли великі трофеї.

Навесні 1628 року гетьман Михайло Дорошенко повів запорізьке військо на допомогу кримському ханові Мехмет-Гераєві і його братові Шагін-Гераєві, скинутим турками. Під Бахчисараєм М. Дорошенко загинув, і козаки обрали гетьманом Грицька Чорного, але довелось відступити. В листопаді того ж 1628 року Г. Чорний знову зібрав військо і рушив до Криму. Та біля Перекопу козаки зазнали поразки, винним визнали невдале керування Г. Чорного і його скинули. Тої ж осени 1628 року запорожці на своїй Раді вручили гетьманську булаву І. Сулимі.

Польський уряд злякався великого напливу селян-утікачів на Січ та прагнув заслати їх до Криму на війну. А козаки, особливо новачки, і самі не від того були, щоб швидко збагатитись. І. Сулима був проти походу, але мусив підкоритись рішенню старшинської ради, яка вимагала йти. В травні 1629 року велике козацьке військо вирушило до Криму. Недосвідчена маса була незадоволена гетьманом, біля Перекопа І. Сулиму усунули та призначили Тараса Черняту, чиє безграмотне керівництво та зрада Шагін-Герая призвели до поразки козацького війська в битві з татарами і турками. І. Сулима і залишки козацького війська повернулися на Січ.

Нові походи, уже вдалі, були в 1633 і 1635 роках, коли І. Сулиму знов обирали гетьманом. По всій Україні складали пісні і думи про гетьмана-характерника, захисника і визвольника християн. Слава про гетьмана І. Сулиму лунала тоді по всій Європі, підтвердженням тому була золота медаля, котрою за активну боротьбу з турками нагородив І. Сулиму папа римський Павло V Борґезе.

Гетьман Іван Сулима та його герб.

Козацькі напади завдавали великої шкоди Туреччині. Козали здобули Кілію, Ізмаїл, Варну, Балчик. В 1634 році запорожці разом з донськими козаками напали та захопили турецьке місто Азов.

Звичайно, І. Сулима мав могутніх ворогів. Для турецького султана і короля Речі Посполитої запорожець І. Сулима став розбійником, бунтівником, котрий порушує спокій і порядок. Тому турецький султан пригрозив Польщі війною, якщо вона не приборкає козаків.

Щоб запобігти цій війні, не давати можливости запорожцям виходити із Січі та припинити приплив втікачів з України на Січ, в Польщі вирішили звести неприступну фортецю над Кодацьким порогом Дніпра, на землях Січі. Зводили її українські селяни під наглядом польського війська і під керівництвом Гійома Левасера де Боплана, відомого французького інженера-фортифікатора.

Фортецю Кодак звели до літа 1635 року. Вона являла собою чотирикутник з виступаючими бастіонами, оснащеними важкими гарматами. По периметру фортеця мала 1,800 метрів. З півдня та сходу підхід був захищений скелями, які спускались в Дніпро, з півночі – глибоким яром, а з заходу, з боку степу, були вириті глибокі рови та насипані майже 20-метрові вали. На валах поставили дубовий частокіл зі стрільницями. Ворота охороняли дві великі дубові вежі і підйомний міст.

В українській народній думі розповідається:

Не схотіли пани-ляхи
Попустити й трохи,
Щоб їздили в Січ бурлаки
Тай через пороги,
Спорудили над Кодаком
Город-кріпосницю
Ще й повели в Кодак військо
Чужу-чужаницю.
Їде бурлак чи комишник
Порогом-водою,
Його лове чуже військо
Й оддає в неволю.
Зажурились запорожці,
Що нема їм волі
Ні на Дніпрі, ні на Росі,
Ні в чистому полі.

У серпні 1635 року нереєстрові козаки (тобто ті, що на відміну від реєстрових не перебували

(Закінчення на стор. 17)

Покровська церква в селі Сулимівка.

Степан Федак – непохитний борець за Україну

Ярослав Стех

В західній Україні поширене прізвище Федаків від найдавніших часів. Мав це прізвище д-р Степан Федак, якому в наступному році виповнюється 150-річчя від дня народження. Він народився 19 січня 1861 року і помер на Свят-вечір 6 січня 1937 року.

С. Федак своєю багатогранною діяльністю увійшов в історію українського народу. Була це незвичайно працьовита постать в громадсько-політичному житті. Ім'я цього діяча більше відоме в діяспорі, ніж в рідній країні, для якої віддавав він усі сили і знання.

С. Федак походив з Перемишля і був найстарший з чотирьох дітей в Івана та Анни (з дому Брайнт). У 1874 році він переїхав до Львова, де здобув середню і вищу правничу освіту. Під час студій активно діяв в студентському русі, організував й провадив студентський хор, з яким виступив в 1891 році у Львові на 30-их роковинах з дня смерти Тараса Шевченка. Ця національна імпреза сколихнула свідомість українців. Він також був одним з співзасновників Товариства „Боян", відомого не лише в Галичині, але в усій Україні.

С. Федак був активним і діяльним членом майже всіх українських товариств. Він приєднався до визвольних змагань і з листопада 1918 року був призначений на посаду Державного секретаря в уряді Західньоукраїнської Народньої республіки (ЗУНР), організував Горожанський комітет для опіки й допомоги українським полоненим, інтернованим і політичним в'язням. По ліквідації комітету його секції оформилися у статутові товариства допомоги інвалідам, політичним в'язням.

Діяльність С. Федака докладно описала у своїх спогадах його онука Ольга Кузьмович – довголітня редакторка „Свободи".

С. Федак в молодому віці одружився з Марією Січинською, дочкою пароха села Мшана, біля Львова, яка виховала йому восьмеро дітей, брала активну участь в культурно-освітньому житті не лише Львова, але й Галичини, як одна з діячок в жіночому просвітницькому русі.

Донька Ольга була дружиною Євгена Коновальця, Софія – Андрія Мельника, Олена – Лева Шепаровича. Особливо вона прославилася своєю харитативною, а головне журналістською діяльністю як співзасновниця Союзу Українок у Львові, активна учасниця міжнародних з'їздів та конференцій жіночого руху, де відстоюювала права галицької поневоленої жінки.

В родині Федаків особливе місце посідає син Степан, знаний за псевдом „Смок". Маючи 14 літ, він вступив 1915 року в ряди Українських Січових Стрільців, брав участь у боях у Першій світовій війні. В 1917 році дістався до Військової академії. На вістку про листопадовий здвиг 1918 року повернувся в Україну і як молоденький поручник боровся з початку в рядах Української Галицької Армії (УГА) у 7-ій бригаді, а згодом у військових частинах УНР.

Під час першого відступу УГА, в травні 1919 року він виконав славний кавалерійський рейд, похвально записаний у звідомленні Начальної команди. Після переходу УГА за Збруч, С. Федак мужньо боровся проти большевиків, де був тяжко поранений.

У 1919 році повернувся до Львова, де включився в українську підпільну діяльність і став студентом Українського Вільного Університету. У вересні 1920 року, коли у Львові було створено Українську Військову Організацію (УВО), до неї приєднався С. Федак. Він бачив, як цвітом українського народу заповнювалися польські тюрми й табори смерти, як польські реакційні ідеологи ліквідували українське шкільництво, витискали українців з державних посад, наділювали українські землі польським кольоністам і варварськими методами проводили широко закроєну полонізацію й дискримінацію українців.

С. Федак погодився на заклик Українського студентського руху провести замах 25 вересня 1921 року на львівського воєводу. Охороні вдалося схопити С. Федака. Як особливо небезпечний в'язень, він був під спеціяльною посиленою тюремною охороною. До нього застосовувано садистські методи

(Закінчення на стор. 18)

Слово про Гетьмана...

(Закінчення зі стор. 16)

у поляків на королівській службі) під командою І. Сулими несподіваним нападом захопили цю фортецю. Вночі, під ревіння кодацького порога, козаки підступили до рову, закидали його в'язанками хмизу, розвідники зняли вартових і, поки залога спала, розібрали частину частоколу, вдерлись до фортеці й знищили ландскнехтів, стіни зруйнували і вали розкопали.

Це був початок повстання українців під проводом І. Сулими проти польського пригнічення.

Однак, потім, в 1639 році, граф фон-Вейсбах відновив фортецю, а в 1648 Богдан Хмельницький здобув її знову. Пізніше Кодак належав Запорізькому кошу, в XVIII ст. поряд з фортецею постало село Кодак (тепер Старі Кодаки), а на місці фортеці в кар'єрі брали каміння.

Польський король Владислав IV Ваза, розлючений знищенням І. Сулимою Кодака, підписав мир у Швеції, де він з польським коронним військом і українськими реєстровими козаками в той час вів війну за шведську корону. Він повернувся до Польщі і вислав в Україну коронного гетьмана Станіслава Конєцпольського з військом, щоби не допустити розгортання антипольського повстання.

Від руїн Кодака І. Сулима повів своє військо на північ, назустріч польсько-шляхетським полкам, котрі вів С. Конєцпольський, з яким йшло 6,000 реєстрових козаків під проводом Костянтина Вовка. В цей час І. Сулима захопив Чигирин, Черкаси і Корсунь, вигнав поляків та зібрав у себе багато козаків. Повстанці укріпили табір і приготувались до оборони. Неодноразові штурми реєстровців не приносили успіху.

За згадкою Ґ. Боплана, С. Конєцпольський заслав у табір реєстрових старшин Барабаша і Ільяша, щоб ті переконали гетьмана, нібито реєстрові козаки хочуть перейти на бік запорожців. Підозрюючи недобре, повстанці спочатку не повірили їм, але після присяги прийняли їх і просили скоріше переходити в табір запорожців. Наступного дня всі 6,000 реєстрових козаків зайшли в табір, а вночі їхні старшини схопили І. Сулиму, Павла Бута, Івана Сороку, Кіндрата Бурляя і відвезли їх до С. Конєцпольського, котрий одіслав їх до Варшави.

Михайло Грушевський в „Ілюстрованій історії України" пише про ці події: „Адам Кисіль, що був комісаром у справах козацьких, оповідає, що його попередник і старший товариш в цих справах Лукаш Жолкевський (брат гетьмана) крім того й грошима сипнув між козаччину, намовляючи, аби відступила від Сулими. Реєстровці вхопили Сулиму і пятьох його товаришів і вислали в кайданах до Варшави, а там їх на соймі судили й засудили на смерть. Поляки, навіть неприхильні козакам, дуже жалували, що такі славні вояки загинуть від меча катівського – особливо Сулима. Він був довголітнім ватажком козацьким, кілька разів був гетьманом, безліч ходив на Турків і ніколи навіть рани на війні не дістав. Мав золоту медалю від папи Павла (що був папою в другім десятиліттю XVII в.), а дістав її за те, що, здобувши турецьку галеру і на ній взявши в неволю багато турків, 300 тих турецьких бранців привіз до Риму і подарував папі. Сам король силкувався якось вирятувати його від смерти, але не міг. Намовляли Сулиму перейти на католицтво, подаючи надію, що се його урятує, і він послухав, але се нічого не помогло: стято його, потім тіло розрубано і повішено на чотирох рогах міських улиць.

Відсилаючи Сулиму і його товаришів на смерть, реєстровці просили у короля ріжних пільг: аби їх старости не кривдили, та й гроші за службу давно вже не плачені, аби раз уже їм заплатили. Король обіцяв, та не було чим виплатити, як звичайно; навіть кодацький замок не було чим відновити. Тим часом наказувано козакам, аби на море не йшли й своєвольних пильнували".

Цей виклад подій дещо відрізняється в деталях від архівних матеріялів, але зате стає зрозумілий мотив зради, здійсненої реєстровими козаками.

Канцлер на суді помилував П. Бута за молодість, про що поляки потім дуже пожалкували, бо він пізніше став козацьким ватажком і 1637 року підняв велике повстання. Рішенням Сейму запорізьких козаків під тиском турків засудили до страти. 12 грудня 1635 року на центральній площі Варшави їх обезголовили, потім четвертували й останки їхні виставили по місту.

Микола Аркас в „Історії України-Руси" описав історію поразки повстання: „Після того ізнов поставили кварцяне військо по Україні, і знов почали гнітити народ. Повстання, таким способом, було спинено, але через півтора роки спалахнуло нове... Тим часом на Запорожжі великої слави тоді здобув ватажок Павло Бут, як його прозивали – Павлюк…".

Після поразки цього повстання від Миколи Потоцького, військо якого оточило табір козаків, „козаки побачили, що ніякого способу немає визволитись з облоги і мусили піддатися на дуже тяжких умовах: віддати усю старшину свою. Павлюка і Томіленка привезли у Варшаву та там Павлюку і його товаришам одтяли голови і повстромляли їх на списи".

Поховано І. Сулиму, чиї останки дружина викупила у поляків, в селищі Ставки, а не в його родинному храмі в Сулимівці.

Мені вдалося дослідити 10 поколінь родової гілки Сулимів від гетьмана Івана та від Федора, що виводили на наступні щаблі рідства, де простежуються родинні зв'язки вже за жіночими лініями. Таким чином з'ясувалось, що я є в 14-му поколінні роду Сулимів.

Більшість Сулимів-чоловіків в усіх поколіннях були військовими, відзначались у боях та залишили по собі добру славу. Портрети полковників з Сулимівки експонуються в Національному художньому музеї України в Києві, а в Ґалерії героїв війни 1812 року в Ермітажі (Санкт-Петербурґ) є портрет генерала Миколи Сулими, соратника фельдмаршала Михайла Кутузова.

Особливо пам'ятною стала для мене недавня поїздка з чоловіком, сином Кирилом та онуком Михайлом до села Сулимівки на Київщині, де збереглася Покровська церква, побудована, як вважається, коштом гетьмана І. Сулими у 1620-их роках у стилі українського бароко. Неподалік є рештки садибного будинку, зруйнованого „вдячними нащадками" та зарослий бур'янами колись реґулярний парк з ставами, містками, парковою скульптурою.

Київ

Нові книги видавництва „Смолоскип" ім. Василя Симоненка

Книга про „українськість Києва"

Ігор Гирич. „Київ в українській історії". Київ. „Смолоскип", 2011. 302 стор.

Особливість книжки Ігоря Гирича „Київ в українській історії" полягає в тому, що у ній обмірковується, проблематизується і зображується таке багатозначне поняття, як „українськість Києва".

Непрості взаємини різних культур, мов, ідентичностей притаманні Києву вже багато століть. Їх продовження можна спостерігати й тепер, коли, з одного боку, присутність української мови в Києві стрімко зросла, а з другого, цей процес супроводжується активним спротивом значної частини досить привілейованих проросійських та російськомовних кіл населення і невтралітетом посередніх обивателів.

І. Гирич у своїх нарисах і статтях наголошує саме на українських нюансах київської історії на відміну від багатьох інших краєзнавців, прихильників провінційно-імперського патосу XIX ст.

Книжка складається з чотирьох великих розділів: „Візії", „Студії", „Рефлексії", „Реалії".

У першому розділі узагальнені картини історії Києво-Печерської лаври, Межигірського монастиря, проєкту побудови комплексу пам'ятників діячам російської історії перед революцією. Є також програмовий текст „Боротьба за Київ як ключове питання української ідеї".

У розділі „Студії" І. Гирич зосереджується на житті німецької громади в Києві, спробі налагодження діяльности „Музею переходової доби" за часів нацистської окупації, і праці київського Товариства охорони пам'яток старовини і мистецтва 1910-1919 років.

У розділі „Рефлексії" автор подає свої статті-відгуки на певні книжки, публікації чи події. І нарешті, в „Реаліях" знаходимо документи епохи. Це своєрідна автобіографія архітектора XVIII ст. Степана Ковніра, опис пошкоджень, які зазнала Києво-Печерська лавра під час більшовицької агресії в січні 1918 року, опис Видубицького монастиря після вибуху порохових складів за часів Гетьманату.

В книжці І. Гирича відчутне прагнення точно зафіксувати, назвати й описати всі наявні та втрачені архітектурні пам'ятки міста, імена та діяння його видатних мешканців, навіть якщо їхні досягнення нині мало кому відомі чи цікаві.

І. Гирич не схильний до ідеалізації усього, що було збудоване в Києві до революції. Так само він не настільки однозначно, як багато хто з захисників старого Києва, сприймає новобудови. Загальна позиція його тут, звісно, критична, проте в ній є місце і усвідомленню необхідности сучасної розбудови міста, і конструктивним міркуванням про можливості часткового виправлення ситуації, що склалася.

Книжка „Київ в українській історії" – черговий важливий і креативний кут зору на столицю України.

Олег Коцарев

Високо оцінений альбом „Галина Севрук"

Богдан Мисюга „Галина Севрук", альбом-монографія. Київ. „Смолоскип", 2011. 238 стор.

КИЇВ. – 18 червня у Національному музеї літератури відбулася презентація альбому-монографії Богдана Мисюги „Галина Севрук".

Творчість цієї мисткині багато в чому може вважатися характерною для шістдесятництва, вона поєднує в собі розкутість формальних пошуків та експериментів, відновлення естетичних „містків" до 1920-1930-их років та актуалізацію мотивів історичного коріння, етнічного первня. Тож і не дивно, що присвячений їй альбом вийшов одним з перших.

Презентацію відкрив директор „Смолоскипа" Ростислав Семків. Він наголосив, що для видавництва є честю випустити цей альбом.

Модератором презентації був Євген Сверстюк. За його влучним формулюванням, „Галина Севрюк – знаменита мисткиня з того століття, з якого нам пощастило вибратися".

Сам же автор альбому-монографії, мистецтвознавець Б. Мисюга у своєму виступі назвав творчість Г. Севрук цілою епохою і далі підкреслив: „Не випадково вона належить до роду видатного барокового архітектора Івана Григоровича-Барського. Культура не буває без традицій, і її рід поєднується з її творчістю органічно, хоч вона і сповідує формалізм, який великою мірою розвиває і продовжує лінію авангарду 1930-их років. Дуже важливими елементами праці Галини Севрук є її блискуче підсвідоме чуття архетипу, яскраво втілене, наприклад, у „Дереві життя", та вміння досягати монументалізму в найкамерніших речах.

Від „Смолоскипа" виступила також редакторка Наталя Ксьондзик. Вона сказала, що це видання створювалось у дуже приємній атмосфері співпраці з мисткинею. Про ширший контекст творчости Г. Севрук розповіли Орест Голубець з Львівської академії мистецтв, наукова співробітниця Музею Літератури Наталя Кучер, художник Валерій Франчук.

Виступив на презентації ще один шістдесятник – Лесь Танюк. Зокрема він зазначив: „Цей альбом розвінчує стереотип про те, що шістдесятництво було буцімто суто літературним явищем. Шістдесятники — це „апостоли" нашого тогочасного відродження в усіх видах мистецтва".

Піснями на слова українських поетів різних епох – від ренесансу і бароко до початку XX ст. та зовсім нещодавніх часів – прикрасили презентацію Тарас Компаніченко та Олена Голуб.

Г. Севрук подякувала всім присутнім, а також авторові альбому і видавництву за увагу до її творчости.

Олег Коцарев

Мартиролог жертв атеїстичного режиму СРСР

„Репресовані діячі УАПЦ: 1921-1939. Біографічний довідник". Відповідальний редактор Василь Даниленко. Київ: „Смолоскип", 2011. 182 стор.

КИЇВ. – Появилося спільне видання Національної Академії Наук України, Інституту української археографії та джерелознавства ім. Михайла Грушевського, Галузевого державного архіву Служби безпеки України та видавництва „Смолоскип" – біографічний довідник „Репресовані діячі УАПЦ: 1921-1939". Видання здійснено при сприянні Видавничого фонду Ади Кулик (США).

Українська Автокефальна Православна Церква (УАПЦ), до юрисдикції якої належить певна територія, на якій не повинні діяти інші помісні Церкви, є незалежною і самостійною в управлінні частиною Вселенської Православної Церкви. Статус автономії відрізняється від автокефалії тим, що предстоятель автономної Церкви після обрання має бути затверджений патріярхом однієї з автокефальних Церков.

УАПЦ разом з своїм народом виживала в пекельних умовах войовничого комунізму, надаючи наснаги повстанцям – захисникам своєї батьківщини – боронити рідний край. Досліджень та наукових праць з історії УАПЦ майже немає.

Видання про репресоване діячів УАПЦ було презентоване 22 жовтня в Києві під час наукової богословсько-історичної конференції „На шляху до автокефалії Української Православної Церкви" в Київській православній богословській академії.

Книга містить біографічні відомості про священослужителів та активних релігійних і громадських діячів початку 1920-их–кінця 1930-их років. Довідки подані на основі документів, які були вироблені або готувались у процесі слідства, досудової роботи. Кожне речення всіх 86 довідок – це життя окремої людини, замордованої червоною владою. Усі найцікавіші матеріяли покищо перебувають в архівах з грифом таємности.

З 86 наведених прізвищ 54 особи народились чи тривалий час перебували на території сучасної Полтавської области. Отже, довідник, спрямований на вивчення та дослідження конкретної релігійної формації, плавно переходить до розряду краєзнавчих досліджень згаданого реґіону сучасної України з унікальною архівною базою матеріялів. Варто було б подати ще й географічний покажчик.

Видавництво „Смолоскип" ім. Василя Симоненка у 1985 році у США випустило „Мартирологію Українських Церков". Довідник про репресованих діячів УАПЦ – доповнення до „Мартирології".

22 жовтня у Київській духовній академії Української Православної Церкви Київського Патріярхату відбулася конференція, присвячена 90-ій річниці Собору 1921 року, коли було проголошено автокефалію Української Православної Церкви, та 20-ій річниці Церковного Собору 1991 року, котрий проголосив відновлення незалежности Православної Церкви.

На конференції з вступним словом про біографічний довідник виступив директор видавництва „Смолоскип" Ростислав Семків. Про важливість цього видання говорили Патріярх Філарет та ректор академії Єпископ Епіфаній. Пошуки матеріялів в архівах колишнього КҐБ та праця стали темою виступів головного редактора видання Василя Даниленка та Ірини Преловської, викладача академії.

У конференції взяли участь представники духовенства, студенти академії, а також співавтори довідника Ірина Бухарева та Віктор Окіпнюк. З цієї нагоди „Смолоскип" передав у подарунок академії комплект книжок.

Олександер Гладких

Степан Федак...

(Закінчення зі стор. 17)

катувань. українців. Врешті розпочалося слухання справи перед судом у Львові. На лаві звинувачених було 12 молодих людей, до оборони яких зголосилися всі українські адвокати у Львові. Звинувачені й оборонці вживали тільки української мови. Суд ув'язнив С. Федака на шість років.

Згодом польський Сейм схвалив амнестію з нагоди Дня Конституції і С. Федак вийшов на волю. Працював він у „Маслосоюзі". Коли у вересні 1939 року більшовики зайняли західньоукраїнські землі, С. Федак залишився в краю. Його арештували органи НКВД і тримали по тюрмах Львова, Києва та Москви. Повернувся звідти перед німецько-большевицькою війною 1941 року, брав участь у діях українського підпілля.

Існує декілька переказів щодо дальшої долі С. Федака. Одна з найправдоподібніших є така, що наприкінці 1945 року реакційна польська організація його вбила. Невідоме місце поховання С. Федака, але у Львові повинен стояти пам'ятник цьому визначному революціонерові.

СТОРІНКА ІСТОРІЇ

На місці страти українців у Базарі

Василь Овсієнко

21 листопада 1921 року 359 полонених вояків Української Народної Республіки, у тому числі й поранених, червоні вивели за село і зачитали їм постанову про розстріл „ворогів народу". Запропонували перейти на бік червоних, але вістовий Степан Щербак за всіх відповів, що України вони не зрадять.

Що українські вояки чинитимуть саме так, провідник червоного війська Григорій Котовський не сумнівався, тому заздалегідь примусив селян викопати дві довжелезні ями… Наказ про розстріл підписали Йона Якір і Володимир Затонский.

…Серед людських городів у Базарі були дві занедбані могили, порослі бур'янами. Одна – 60 метрів, друга – 40 метрів. В одній, кажуть, розстріляні, а в другій – померлі поранені.

Галина Єсипчук пам'ятає, що деяких полонених забирали до Києва і там розстріляли. У Базарі, через два тижні після розстрілу, вона в подруги бачила одного українського воїна, розмовляла з ним. Він якимось дивом вибрався з могили, але не втікав з Базару. Отож впіймали його і розстріляли вдруге...

У 1941 році, за німецької окупації, українські націоналісти організували велелюдне відзначення 20-ої річниці базарської трагедії. Керував ним Олег Кандиба-Ольжич, закатований пізніше в німецькому концтаборі Заксенгавзен. Було воздвигнуто й освячено хрест. А уже наступної ночі ґестапівці почали арештовувати учасників цих подій. Більшість затриманих утримували в Радомишльській тюрмі та в Житомирі, а на початку грудня в Житомирі їх почали розстрілювати. За тодішніми підрахунками, було заарештовано і розстріляно 721 особу.

Восени 1990 року житомирські організації Української Республіканської партії, Спілки Незалежної Української Молоді та Народного Руху України закликали все свідоме українство взяти участь у вшануванні героїв Базару. Активісти відвідали Базар, подали заяву місцевій сільській раді про намір провести 25 листопада Панахиду. Хоч відомо, що для проведення панахид на кладовищах та окремих похованнях ніякого окремого дозволу не треба було, сільська рада народних депутатів відмовила в проведенні церемонії. Два автобуси, які мали вийти з Житомира, були затримані в місті. Перегородили тракторами дорогу під Новоград-Волинським і не пропустили волинян та галичан.

24 листопада Ігор Лук'янчук та Валерій Колосівський в Житомирі узяли на візок легковика дубового хреста, якого мали намір установити на могилі, і рушили до Базару. Але поблизу села їх зупинила міліція і не пропустили. Того хреста голова Малинської районної організації Народного Руху України

(Закінчення на стор. 20)

Пам'ятник роботи житомирського скульптора Олександра Бориса, встановлений 2000 року коштом Об'єднання українських вояків і Української Автокефальної Православної Церкви Великобританії.

Роздуми про церкви в селі Радружі

У цьому році мені пощастило з дружиною відвідати цікаві місця в західній Україні, побувати на Українському фестивалі в Кошаліні і на Лемківській ватрі в Ждині, відвідати українські етнічні землі Закерзоння, які після Другої світової війни Йосиф Сталін подарував Польщі. Ми відвідали місця, в яких стояли в минулому церкви та існували села, цвинтарі та історичні пам'ятники, а тепер ці місця у великій мірі поросли дикими хащами.

Серед побаченого велике враження справило село Радруж на Любачівщині, в якому дивом збереглася доволі оригінальна оборонна старовинна дерев'яна церква св. Параскевії. В цій церкві є щось неповторне і нею цікавляться не лише релігійні достойники, мистецтвознавці, але туристи і люди, які цікавляться історією цієї землі.

В селі Радружі було побудовано дві церкви – св. Параскевії і св. Миколая. Оборонну церкву св. Параскевії освячено в 1580 році. Очевидно будову розпочато її в кінці XV ст. Однак, зараз вона стала однією з найстарших в Перемиській епархії. Щоправда, збереглася дерев'яна церква Вознесіння Господнього в селі Улюч, побудована 1510 році, в селі Посаді Риботицькій існує мурована церква Різдва Пресвятої Богородиці, побудована в XV ст., а решта церков в Хотинці, Кругелі Великому, П'ятковї і Поздячі побудовані в XVI і XVII ст.

Церква в Радружі, як і дзвіниця, має своєрідний унікальний стиль. З її існуванням пов'язаний ряд різних переказів, які переповідаються з покоління в покоління. Відомо, що церква в Радружі служила для місцевих жителів охороною перед зовнішньою загрозою.

В 1672 році на село напав сильний татарський загін султана Мегмеда IV. Він хотів захопити в полон місцеве населення, яке перед загрозою встигло схоронилися в церкві. Коли вже була ситуація безвихідна, до нападників вийшла неперевершеної краси дружина місцевого війта Марія Дудневич, яка, рятуючи своїх односельців, добровільно погодилася піти в ясир.

У полоні невільниця потрапила до достойника турецького, який безмежно в неї влюбився, наділив великим багатством. 27 років Марія перебувала в неволі і врешті повернулася до Радружа. Коли побачила, що церква за цей час підупала, то без вагання більшу частину свого маєтку передала на віднову церкви.

Прикра подія тут мала місце в 1944 році. Польський загін Армії Крайової прибув до села. Кати замордували місцевого пароха Української греко-католицької церкви о. Василя Гучка. Вони ще живим прибили його цвяхами до плоту. Тіла дружини і дочки о. В. Гучка вкинули злочинці у вогонь палаючої плебанії. Бандити тоді вбили ще 12 мешканців села, більшість будівель спалили.

Перед Другою світовою війною в Радружі жило 2,100 парафіян, але після війни українців було насильно вивезено з села. У лісах біля села у 1940-их роках перебував курінь Української Повстанської Армії Івана Шпонтака („Залізняка"), який боронив селян перед неминучою смертю, бо без допомоги УПА жертв було б значно більше.

Через село Радруж перепливав потічок Радружка, води якої вливалися до річки Паперня і далі впадали до річки Любачівки. Крім того, в околиці є чимало джерел з мінеральними цілющими водами, які знані з лікувальних властивостей у цілій Польщі. В близькій осаді в Горинці діє санаторій, в якому лікуються хворі на ревматичні недуги.

Перші письмові згадки про Радруж походять з 1444 року, де сказано, що тут жило близько 500 осіб українсько-руської нації, які займалися хліборобством і випасом худоби. Ці землі належали до Київської держави, згодом – до Перемиського, Белського українсько-руського князівства, але перейшли в польську займанщину.

Через Радруж проходила визвольна боротьба під проводом гетьмана Богдана Хмельницького.

На завершення роздумів наведу уривок статті, яка була заміщена в польській газеті „Жечпосполіта", де написано про світове вирізнення греко-католицької церкви з XVI ст. у Радружі в Підкарпатському воєводстві у південно-східній Польщі.

У 1940-их роках мешканців Радружа було виселено, переважно на Львівщину, і храм стояв покинутий. Літургійні події відбуваються тут кілька разів на рік. Це одна з чотирьох дерев'яних церков на українсько-польському пограниччі, що збереглися найкраще, унікальна в європейському маштабі. Тепер, як єдина споруда на території Польщі, вона потрапила до престижного списку Всесвітнього фонду пам'ятників. І хоча фонд не призначає грошей на збереження пам'яток, він займається їх промоцією, а це збільшує можливість здобути засоби на відновлення храму.

Ярослав Стех,
Торонто

Церква св. Параскевії у Радружі.

Церква св. Миколая у Радружі. Фото: Вікіпедія

На місці страти...

(Закінчення зі стор. 19)

Володимир Олексієнко та колишній політв'язень з Гути-Логанівської Дмитро Мазур уночі принесли в Базар і сховали в кущах: він пролежав там цілий рік.

Киянам вдалося проїхати двома автобусами до села Пиріжки, що за Малином. Звідси дорога відгалужується на Базар, 28 кілометрів. Два ваговози перекрили дорогу. Міліцейська залога – 50 осіб. Майор міліції заявив нам, що нас до Базару не пропустять, бо там стоять селяни з вилами і ломами, мовляв, він не хоче, щоб нас побили. Пропонував поїхати двом-трьом і подивитися, що там робиться. Зупинив нам якесь авто.

Зголосилися Олександер Ковтуненко, Дмитро Гірченко та я. У Недашках справді стояв натовп з 300 осіб. Були і селяни, але надто багато було явно не селян, які російською мовою розмовляли. У новеньких ватянках, білих сорочках з краватками, хутряних шапках. І без ломів та вил. Зате з однотипно написаними гаслами: „Ганьба нащадкам Петлюри та Бандери!", „Не допустимо націоналізму та екстремізму!". Валялися в калюжі два українські прапори, бланки реєстрації громадян України. Згодом ми дізналися, що годину тому цей натовп розправився з малинськими рухівцями, побив В. Олексієнка.

Розмова не вдалася, були суцільні нападки. Ми розповідали про намір провести Панахиду на могилі загиблих християн. Журналіст газети „Радянська Житомирщина" старанно записував. Я теж записував – на диктофон. Це декого роздратувало. Спочатку в мене вихопили торбинку з записником, сотнею листівок та ксерокопією книжки про Базар. Диктофон згодом повернули, але вже без батарейок і накривки, яка їх прикриває, та без касети. Заштовхували нас до авта, погрожували його перекинути, якщо не поїдемо геть. Але я уперся руками у дверці і заявив, що не поїду звідси.

Залишився сам у роздратовному „гадючнику". Усі накинулися на мене. Натовп стусанами поніс мене геть із села. Коли відпускали, сідав на узбіччі дороги, демонструючи, що не піду звідси. Тоді два „професіонали" взяли мене за комір куртки та за рукави і протягнули 300 метрів туди, де вже не було натовпу, одночасно б'ючи так, що мені перехопило дихання. Після цього я відлежав місяць у лікарні.

Мене підібрали малинські рухівці, які проїхали сільськими дорогами. В. Олексієнко розповів, що годину перед тим його витягли з авта за чуба, побили, пошматували прапор...

Вони довезли мене до роздоріжжя під Пиріжками, куди вже приїхав третій автобус з Києва з народним депутатом Миколою Поровським та священиками. Майор міліції згодився пропустити наш автобус з 10 людьми для переговорів. Поїхав і я. Але переговори нічого не дали. „Селяни" в білих сорочках та пижикових шапках не для того тут зібралися з чотирьох районів. Згодом я встановив їхні імена. Це були керівники Малинського, Народицького, Коростенського і Овруцького районів, секретарі районних комітетів Комуністичної партії, голови колгоспів.

У Житомирі обласне радіо декілька днів підряд передавало виступи обурених „доярок", фальсифікуючи події давні і сьогочасні.

Ми з В. Олексієнком подали заяви Ґенеральному прокуророві Української РСР. Спочатку нам відмовили в порушенні кримінальної справи „за відсутністю складу злочину", але ми назвали десятки свідків. Я розшукав у Коростені одного зі своїх кривдників – Володимира Ґусєва, голову Коростенської організації ветеранів війни в Афґаністані, але хто зважився б свідчити за мене? Слідство потихеньку прикрили.

Наш „десант" зазнав 1990 року провалу, тому що ми ще не мали своїх сильних структур на периферії, не мали преси, щоб донести народові правду про його минуле. А світлу пам'ять героїв Базару ми таки вшанували. Восени 1991 року патріотичні житомирські організації встановили на могилі хрести і таблицю з іменами всіх 359 героїв. Вони були освячені 17 листопада в присутності кількох сотень людей з усієї України.

2000 року коштом Об'єднання українських вояків і Української Автокефальної Православної Церкви Великобританії на могилі встановлено пам'ятник роботи житомирського скульптора Олександра Бориса. 2002 року поблизу тих могил перепоховали рештки вояків, які загинули на полі бою. Їхні могили в лісах знайшли базарець Павло Єсипчук та житомирянин, у минулому політв'язень Сергій Бабич.

Могили полеглих вояків Української Народної Республіки.

Світлій пам'яті Тамари Кардашинець

Після тривалої недуги відійшла на вічний спочинок Тамара (Мусієнко) Кардашинець (дівоче прізвище – Мусієнко).

Народилась вона 14 лютого 1922 року в золотоверхому Києві, нелегку молодість провела у важких для неї та її батьків обставинах під час обидвох ворожих окупацій України. З глибоким болем в серці залишила любу батьківщину та подалась на Захід, де після важких випробувань осіла в Берліні і почала студії.

Невдовзі після закінчення війни переїхала до Франції. А коли настав час втікачам виїздити за море, у 1949 році залишила Европу і з чоловіком та однолітнім сином Анатолієм переїхала до Америки, не покидаючи надії на повернення в Україну.

На світ прийшло ще двоє дітей – син Ігор та доня Вікторія. Життя не було легким і вимагало великих посвят та випробувань.

В 1975 році почала працю журналісткою у видавництві „Свобода", де з відданістю та охотою працювала аж до 1990 року. Через важке захворювання старенького батька була змушена залишити улюблену посаду, але далі цікавилася справами політики та різних видань.

Дуже часто ми провадили розмови в товаристві чи наодинці на різні цікаві теми. Наші розмови були завжди щирі, ми взаємно висловлювали свої думки та переконання, знаючи що це наші особисті сповіді.

Т. Кардашинець жила долею своїх дітей, внуків, родини та рідної неньки-України, і за них всіх боліло її ослаблене серце. 4 листопада воно перестало битись. Повне любови серце вірної дочки Києва, люблячої мами та бабусі, щирої приятельки. В одному зі своїх віршів вона писала:

Чи є на світі десь країна,
Що в цій божественній красі
Могла б зрівнятися з Тобою,
Моя кохана, дорога,
Моя чарівна Україно!

Хай американська земля буде їй легкою, а пам'ять про неї – вічною.

Любомира Бойко,
Юніон, Ню-Джерзі

З превеликим болем ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що 26 листопада 2011 р., по довгій і хоробрій боротьбі з раком, відійшла у Божу вічність наша найдорожча, незабутня та улюблена дружина, мама, бабуня і сестра

св. п.

УЛЯНА ГЛИНСЬКА
ур. Цяпка

нар. 11 листопада 1941 р. в Городку, Україна.

Похоронні відправи відбулися в понеділок, 28 листопада в Money and King Funeral Home, Vienna, VA, та в середу, 30 листопада в Bradley-Braviak Funeral Home, Whippany, NJ.

Служба Божа та Панахида була відправлена 29 листопада в Українському католицькому соборі Св. Родини у Вашінґтоні, ДК. Покійну похоронено в четвер, 1 грудня на цвинтарі св. Андрія в South Bound Brook, NJ.

Залишились горем прибиті:

муж – БОРИС
діти – СТЕФАН з дружиною ЛІСОЮ
доня – ДОНЯ КОЛЦЬО з мужем ТАРАСОМ
внуки – АННА і ДАНИЛО ГЛИНСЬКІ
– МЕЛЯНІЯ та ПЕТРО КОЛЦЬО
брат – ОРЕСТ ЦЯПКА з дружиною ЛІДОЮ
та ближча і дальша родина в США та Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Пожертви можна вислати на одну із слідуючих цілей:

- UCNS of the Holy Family, 4250 Harewood Rd. NE, Washington, DC 20017;
- St John Ukr. Cath. Church, 719 Sanford Avenue, Newark, NJ 07106;
- The Ukrainian Museum, 222 East Sixth St, New York, NY 10003;
- The Johns Hopkins Kimmel Cancer Center (check payable to Johns Hopkins University), 100 North Charles Street, Suite 234, Baltimore, MD 21201.

У п'яту сумну річницю смерти

св. п. Ірени з Думановських Ференцевич

Заупокійні св. Літургії

будуть відправлені

19-го грудня 2011 р.

в українських католицьких церквах:
св. Івана Хрестителя у Випані, Н.Дж.,
Вознесіння Христового в Чорткові
і Пресв. Трійці в селі Станків,
Стрийщина.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 30 листопада 2011 р. відійшов у вічність на 98-му році життя наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДО

св. п.

ВОЛОДИМИР БАРАН

Похорон відбувся 3 грудня 2011 р. у Воррен, Миш.

У глибокому смутку залишені:

дружина – ОКСАНА
сини – ЮРІЙ з дружиною НІНОЮ
– АНДРІЙ з дружиною ЮЛІЄЮ
дочка – БОГДАННА з мужем ОЛЕСЕМ
внуки – ОЛЕСЬ, ДІАНА, МИКОЛА, ДАНИЛО.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 18 листопада 2011 р. відійшла у вічність

св. п.

ІРИНА СТЕЦУРА
з дому СКВІРТНЯНЬСЬКА

Похована в Чернелеві (близько Тернополя) на цвинтарі, де Дідусь, Бабуся і інші члени родини також спочивають.

Залишені в глибокому смутку:

донька – МЕЛАНІЯ з мужем PATRICK JONES і сином MAX
сестра – МАРТА з мужем FRANK RENAUD
і дальша родина в Америці і в Україні,

Вічна Її пам'ять!

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в неділю, 4 грудня 2011р. в Ню-Йорку відійшла у Божу Вічність на 99 році життя наша найдорожча Тета Ляся

св. п

Уляна Лідія Старосольська

(Літературне псевдо Уляна Любович)

Нар. 31 березня 1912 р. у Львові в родині Володимира і Дарії (з дому Шухевич) Старосольських, сестра св. п. Ігоря Старосольського, сестра Начального Пластуна св. п. Юрія Старосольського.

Член Національної Спілки Письменників України, член кореспондент Наукового Товариства ім. Шевченка, член Пластового куреня „Ті що греблі рвуть", довголітня редакторка „Нашого Життя", журналу Союзу Українок Америки.

Парастас в п'ятницю, 9 грудня 2011р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 Схід 7 вулиця в Ню-Йорку.

Похорон відбудеться в суботу, 10 грудня 2011 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

братанок – Володимир Старосольський з дружиною Шіла і донями Наталією і Маєю
братова – Ірена з дому Котович Старосольська
братанка – Аня Старосольська
братанка – Дарія з дому Старосольська з чоловіком Богданом Котлярчуком (у Львові) з синами: Константином та Володимиром Котлярчуками з дружинами і родинами та Андрій Котлярчук.

Родина в Америці:

Ґуга (Ірена) з дому Рожанковська з чоловіком Юрієм Ковалем
Ися (Марта) з дому Рожанковська Клюфас з донею
Юрій Рожанківський та Андрій Рожанківський
Юрій Ломницький і Роман Ломницький з дружиною Маргаретою
Ґеруляк Ярослава і Лаврентія Туркевич
Юрій і Марія Яримовичі з родиною
Маруся з дому Яримович і Кевин Винделс з родиною
Ірка з дому Яримович Морсиґліо з родиною
Лідія та Леся Ленцики
Юрій і Бет Ленцики з родиною
Андрій й Ірина Ленцики з родиною
Анна й Юрій Павлічки.

Замість квітів на могилу, родина просить складати пожертви в імені Покійної на Пресовий Фонд „Нашого Життя" журналу СУА.

Вічна Її Пам'ять!

Організація Українських Націоналістів,
Організація Оборони Чотирьох Свобід України,
1-ий Відділ Нюарк-Ірвінґтон, Н. Дж.

з глибоким смутком повідомляють,
що 17 жовтня 2011 р. помер довголітній член

св. п. ІВАН ГАЛІЙ

нар. 30 січня 1921 р. в м. Володимир на Волині.

СЛУЖБА БОЖА відбулася в Православній церкві св. Тройці в Ірвінґтоні, Н. Дж.

Похований 20 жовтня 2011 р. на цвинтарі св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Висловлюємо глибокі співчуття дружині Галині.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, у Різдвяну ніч, 25 грудня 2010 р.,
на 87-му році життя відійшов від нас у Божу вічність
наш найдорожчий та незабутній
Муж, Тато і Дідусь

св. п.
МАРІЯН ЦЬОЛКО

Український патріот, Старшина Першої Української Дивізії
Української Національної Армії.

Складаємо подяку Всечеснішому Отцю Андрієві Дудкевичові за відслуження Парастасу у похоронному заведенні Lakeview, Clifton, New Jersey, за відслуження похоронних відправ в Українській католицькій церкві св. Миколая у Passaic, New Jersey та на Українському православному цвинтарі св. Андрія Первозваного в South Bound Brook, New Jersey.

Складаємо найсердечнішу подяку усім рідним, приятелям, друзям по зброї, та знайомим, що приїхали зблизька і здалека на похоронні відправи, щоб своєю присутністю гідно вшанувати пам'ять Покійного.

Дякуємо о. пароховi Андрієві Дудкевичові за прощальні слова, п. Оресту Слупчинському за спомини з військового життя в дивізії і в полоні, за прощання військовим салютом.

Дякуємо всім рідним, друзям, сусідам та знайомим – за молитви, вислови співчуття, пожертви на відправлення Служб Божих, квіти на могилу, та щедрі датки на харитативні цілі в пам'ять Покійного:

На Український Католицький Університет у Львові
(через УКОФ) зложили $ 2,195.00:
Надія Цьолко, Іванка Цьолко, Христина Певна з родиною, Тит і Софія Геврики, Адріян й Адріянна Геврики, Роман Геврик, Олекса і Мішель Геврики, Славко і Оля Ґайдайчуки, Оксана Desingue, Зоряна і Gary Mangione, Наталія Кравчук, Мирон й Ольга Гнатейки, Анна і Петро Дубаси, Божена Полянська, Ігор і Ольга Луківи, Петро і Оксана Кордуби, Михайло і Оксана Тарапацькі, Микола і Ольга Бури, Ігор і Ксеня Раковські, Андрій і Марія Питлярі, 75-ий відділ СУА.

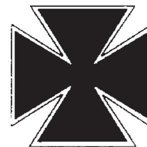
На Патріярший Архикатедральний собор Воскресіння
Христового Української Греко Католицької Церкви у Києві
зложили $ 1,625.00:
Надія Цьолко, Тарас і Наталія Гринюки, Ярема і Катруся Цьолки, Наталка Титла, Віра Гриценко, Богдан і Галина Титли, Влодко Процик, Blanche Павлишин, Анатоль і Tracey Питлярі, Аніта Роїк.

На Український Музей в Ню-Йорку зложили $ 325.00:
Оксана Лобачевська, Володимир і Дарія Семеґени, Любомира і Юрій Кутні, Микола і Ярослава Гординські.

Разом $ 4,145

СЕРДЕЧНО ДЯКУЄМО !

Дружина Надія Цьолко з Квасниць,
дочка Наталка з чоловіком Тарасом Гринюком,
син Ярема з дружиною Катериною,
внуки Микола та Дам'ян Цьолки.

Ділимося сумною вісткою, що 22 листопада 2011 р. відійшов
у вічність на 87-му році життя наш найдорожчий
муж, брат, вуйко, стрий, шваґер

св. п. РОМАН БАЙЛЯК

Нар. 3 серпня 1925 р. в селі Павелче,
сьогодні Павлівка, Івано–Франківська обл.
Воїн Української Повстанської Армії та ветеран Корейської війни. Автор книжки спогадів „Богунова Тридорога".

Панахида була відправлена у п'ятницю, 25 листопада 2011 р. в похоронному заведені McLaughlin-Heppner Funeral Home, в Riverhead, NY.

Похорон відбувся в суботу, 26 листопада 2011 р. в Українській греко-католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Riverhead. Похований на цвинтарі св. Андрія в South Bound Brook, NJ.

У смутку залишив:
дружину – Анну
сестру – Марію з дітьми
ближчу і дальшу родину в Україні, Америці, Білорусі та в Сибірі, друзів і приятелів в Америці, Канаді, Польщі й Україні.

Вічна Йому Пам'ять!
Хай американська земля буде Тобі легкою.

Анна Байляк

Ділимося сумною вісткою, що 27
листопада 2011 р., проживши 100 років,
відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБУСЯ і ПРАБАБЦЯ

св. п.
ЛЮБОВ ЦЕГЕЛЬСЬКА
з дому КЛІШ

Нар. 25 жовтня 1911 р. у Синяві (пов. Перемишль).
Дружина пок. д-ра Евгена Цегельського.

Українознавець, літописець чисельних статей/дописів в українських часописах, вчителька в Рідній школі ім. Тараса Шевченка у Рочестері, Н. Й. протягом 22 років. Вчителька фортепіяну і співу, піяніст-виконавець і акомпаньятор, довголітня пластунка, член куреня ім. Тисовських і довголітній член церкви св. Йосафата в Рочестері. Н. Й.

В глибокому смутку залишені:

доньки – ЛЮБА ЦЕГЕЛЬСЬКА
– РОМАНА НАЙТІНҐЕЙЛ з мужем ДЕНІСОМ
син – АНДРІЙ ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ
внучка – БАНІ МАРУСЯ ФРІТТОН
внуки – СТЕФАН ГАЙНЕМАНН
– ЕРИК ГАЙНЕМАНН
правнук – БЕНДЖАМІН ФРІТТОН
ближча і дальша родина в Америці, Австралії, Україні і Польщі.

Панахида була відправлена 1 грудня 2011 р. у Michael R. Yackiw Funeral Home, Webster, NY.

Похоронні Відправи відбулися 2 грудня в Українській католицькій церкві св. Йосафата в Рочестері, а відтак на цвинтарі Св. Гробу.

На пам'ять Покійної просимо допомогти родині покрити кошти похорону. Чеки виписувати на: L. Cehelsky Funeral Assist., UFCU Acct. № 1100 24 57 52 і висилати на адресу: Ukrainian Federal Credit Union, 824 Ridge Road East, Rochester, NY 14621.